

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Nye Eventyr og Historier. Anden Række. Anden Samling. 1862

Citation: Andersen, H. C.: "Nye Eventyr og Historier. Anden Række. Anden Samling. 1862", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr04val-shoot-workid73931.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Nye Eventyr og Historier. Anden Række. Anden Samling. 1862.

120

NEH 6-62 (*Bibl. 828*) udkom 25.11.1861 og indeholder: [I]-[VIII] disponeret som NEH 5-61, blot med tilføjelsen *Anden Samling på smudstitel og titel; dedikation, se nedenfor. 1-100 text.*

NEH 6-65 har på titel og omslag tilføjelsen *Andet Oplag. I dedikationsversets 3. linie er rulle rettet til ruller.*

Om korrektur eksemplaret af 2. oplag se ovenfor s. 9.

Digteren
Bjørnstjerne-Bjørnson.

Du Norges Træ med Frugt og Blomst og Knop,
Tak for hvad om dit Hjem af Dig jeg lærte!
I Rom, hvor Minders Storhed rulle op,
Der fik jeg Indblik i dit Digter-Hjerte;
Du blev mig kjær, derfor jeg Dig har bragt,
Hvad Mødets Aar har i min Lyre lagt.

121

lisjomfruen.

I. Lille Rudy.

Lad os besøge Schweiz, lad os see os om i det herlige Bjergland, hvor Skovene voxer op ad de steile Klippevægge; lad os stige op paa de blendende Sneemarker, og igjen gaae ned i de grønne Enge, hvor Floder og Bække bruse afsted, som vare de bange for, at de ikke tidsnok skulle naae Havet og forsvinde. Solen brænder i den dybe Dal, den brænder ogsaa oppe paa de tunge Sneemasser, saa at de i Aaringerne smelte sammen til skinnende Iisblokke og blive rullende Laviner, optaarnede Gletschere. To saadanne ligge i de brede Fjeldkløfter under »Schreckhorn« og »Wetterhorn«, ved den lille Bjergby *Grindelwald*; mærkelige ere de at see, og derfor komme, i Sommertiden, mange Fremmede herhid fra alle Verdens Lande; de komme over de høie, sneebedækkede Bjerge, de komme nede fra de dybe Dale, og da maae de i flere Timer stige, og alt som de stige, sænker Dalen sig dybere, de see ned i den, som saae de fra en Luftballon. Foroven hænge tidt Skyerne som tykke, tunge Røggardiner om Bjergspidserne, medens nede i

----- 122

Dalen, hvor de mange brune Træhuse ligge spredte, endnu en Solstraale lyser, og løfter frem en Plet i straalende Grønt, som var den transparent. Vandet bruser, summer og suser dernede, Vandet risler og klinger foroven, det seer ud der som flagrende Sølvbaand ned over Klippen.

Paa begge Sider af Veien herop ligge Bjælkehuse, hvert Huus har sin lille Kartoffelhave, og den er en Nødvendighed, thi her inden Døre ere mange Munde, her er fuldtop af Børn, og disse kunne nok tære deres Foder; fra alle Husene myldre de frem, trænge sig om de Reisende, enten disse komme tilfods eller tilvogns; hele Børneflokken driver Handel; de Smaa falbyde og sælge nydeligt udskaarne Træhuse, som man seer dem byggede her i Bjergene. Det være nu Regnveir eller Solskin, Børnevrimlen kommer frem med sine Varer.

For nogle og tyve Aar siden stod her, een og anden Gang, men altid noget fjernet fra de andre Børn, en lille Dreng, der ogsaa vilde handle; han stod med et saa alvorligt Ansigt og med begge Hænder fast om sin Spaanæske, som vilde han dog ikke slippe den; men just denne Alvor, og at Fyren var saa lille, var Aarsag til at han just blev bemærket, ja kaldet paa, og tidt gjorde den bedste Handel, selv vidste han ikke hvorfor. Høiere oppe paa Bjerget boede hans Morfa'er, der snittede de fine, nydelige Huse, og deroppe i Stuen stod et gammelt Skab, fuldt op af den Slags Udskæringer, der vare Nøddeknækkere, Knive, Gafler og Æsker med deilig Løvværk og springende Gemser; der var Alt hvad der kunde glæde Børneøjene, men den Lille, *Rudy* blev han kaldt, saae med større Lyst og Længsel paa det gamle Gevær under Bjælken, det skulde han engang faae, havde Morfa'er sagt, men han maatte først blive stor og stærk nok til at bruge det.

Saa lille som Drengen var, blev han dog sat til at passe Gederne, og dersom Det at kunne klattre med dem var at være en god Vogter, ja saa var *Rudy* en god Vogter; han klattrede endogsaa lidt høiere, han holdt af at tage Fuglereder høit i Træerne, forvoven og kjæk var han, men smile saae man ham kun, naar han stod ved det brusende Vandfald, eller naar han hørte en Lavine rulle. Aldrig legede han med de andre Børn; han kom kun sammen med dem, naar hans Morfa'er sendte ham ned for at gjøre Handel, og den syntes *Rudy* ikke stort om, hellere gad han kravle alene om paa Bjergene, eller sidde hos Morfa'er, og høre ham fortælle om gammel Tid og om

* - 123

Folkefærdet nær herved i *Meiringen*, som han var fra; det Folkefærd havde ikke været der fra Verdens første Tid, sagde han, de vare vandrede ind; høit oppe fra Norden vare de komne, og der boede Slægten, og kaldtes »*Svenske*«. Det var nu en heel Klogskab at vide Det, og det vidste *Rudy*, men han fik endnu mere Klogskab ved anden god Omgang, og det var Husets Besætning af Dyreslægten. Der var en stor Hund, *Ajola*, et Arvegods efter *Rudys* Fader, og der var en Hankat; den især havde meget at betyde for *Rudy*, den havde lært ham at klattre.

»Kom med ud paa Taget!« havde Katten sagt, og det ganske tydeligt og forstaaeligt, thi naar man er Barn og endnu ikke kan tale, forstaaer man udmærket Høns og Ænder, Katte og Hunde, de tale os lige saa forstaaeligt som Fader og Moder tale, man maa bare være rigtig lille; selv Bedstefaders Stok kan da vrinske, blive til Hest, med Hoved, Been og Hale. For nogle Børn slipper denne Forstaaen sildigere, end for andre, og om disse siger man, at de ere langt tilbage, ere grumme længe Børn. Man siger saa Meget!

»Kom med, lille *Rudy*, ud paa Taget!« var Noget af det Første, Katten sagde, og *Rudy* forstod. »Det er Altsammen Indbildninger med at falde ned; man falder ikke, naar man ikke er bange for det. Kom, sæt din ene Pote saa, din anden saa! tag for Dig med de forreste Poter! hav Øine i Hovedet, og vær smidig i Lemmerne! er der en Kløft, saa spring, og hold Dig fast, det gjør jeg!«

Og det gjorde ogsaa *Rudy*; derfor sad han saa tidt paa Tagryggen hos Katten, han sad med den i Trætoppen, ja høit paa Klipperanden, hvor Katten ikke kom.

»Høiere! høiere!« sagde Træer og Buske. »Seer Du, hvor vi klavre op! hvor høit vi naae, hvor vi holde os fast, selv paa den yderste smalle Klippespids!«

Og *Rudy* naaede op ad Bjerget, tidt før Solen naaede derop, og der fik han sin Morgendrik, den friske, styrkende Bjergluft, den Drik, som kun *Vor Herre* kan lave, og Menneskene læse Recepten til, og der staaer skrevet: den friske Duft af Bjergets Urter og Dalens Krusemynter og Timian. Alt hvad tungt er, suge de hængende Skyer ind i sig, og saa karter Vindene dem paa Granskovene, Duftens Aand bliver Luft, let og frisk, altid mere frisk; den var *Rudys* Morgendrik.

* - 124

Solstraalerne, Solens Velsignelse bringende Døttre, kyssede hans Kinder, og *Svimlen* stod og lurede, men turde ikke nærme sig, og Svalerne nede fra Morfa'ers Huus, der var ikke færre end syv Reder, fløi op til ham og Gederne, syngende: »Vi og I! og I og Vi!« Hilsener bragte de hjemmefra, selv fra de to Høns, de eneste Fugle i Stuen, med hvilke *Rudy* dog ikke indlod sig.

Hvor lille han end var, reist havde han, og ikke saa kort for saadan en lille Purk; født var han ovre i Canton *Wallis* og baaren herhen over Bjergene; nylig havde han tilfods besøgt det nære »*Staubbach*«, der som et Søvlslør bølger i Luften foran det snebedækkede, blendende hvide Bjerg *Jomfruen*. Og i *Grindelwald* havde han været ved den store Gletscher, men det var en sørgelig Historie, der fandt hans Moder sin Død, »der havde lille *Rudy*,« sagde Morfa'er, »faaet Barnelystigheden blæst af sig. Da Drengen var ikke Aar

endnu, loe han mere end han græd,« havde Moder skrevet, »men fra han sad i liskløften var der kommet et ganske andet Sind i ham.« Morfa'er talte ellers ikke meget derom, men paa hele Bjerget vidste man Besked.

Rudys Fader havde, som vi veed, været Postkarl; den store Hund i Stuen havde altid fulgt ham paa Farten over *Simplon*, ned til Genfersøen. I Rhonedalen i Canton *Wallis* boede endnu *Rudys* Slægt paa Faders Side, Farbro'er var en dygtig Gemsejæger og en velbekjendt Fører; *Rudy* var kun et Aar gammel, da han mistede sin Fader, og Moderen vilde nu gjerne med sit lille Barn hjem til sin Slægt i *Berner-Oberland*; nogle Timers Vei fra *Grindelwald* boede hendes Fader; han snittede i Træ og fortjente derved saa Meget, at han kunde hjælpe sig. I Juni Maaned gik hun, bærende sit lille Barn, i Selskab med to Gemsejægere, hjemveis hen over *Gemmi* for at naae *Grindelwald*. Allerede vare de komne den længste Vei, havde naaet over Høiryggen til Sneemarken, saae allerede hendes Hjemstavnsdal, med alle dens kjendte spredte Træhuse, der var endnu kun den Besværlighed at gaae over det Øverste af den ene store Gletscher. Sneen laae frisk falden og skjulte en Kløft, ikke ned just til den dybe Bund, hvor Vandet brusede, men dog dybere end Menneskehøide; den unge Kone, der bar sit Barn, gled,

*
- 125

sank i og var borte, man hørte ikke et Skrig, ikke et Suk, men man hørte et lille Barn græde. Der gik hen mere end en Time, før hendes to Ledsagere fik fra det nærmeste Huus nedenfor bragt Toug og Stænger, hvormed de muligt kunde hjælpe, og efter stor Besvær bragtes frem af liskløften to Liig, som det syntes. Alle Midler bleve anvendte, og det lykkedes at kalde Barnet tillive, men ikke Moderen; og saaledes fik den gamle Morfa'er en Dattersøn i Huset istedetfor en Datter, den Lille, der loe mere end han græd, men det syntes han nu at være bleven vænnet af med, den Forandring var nok skeet med ham i Gletscher-Spalten, i den kolde, underlige lisverden, hvor Sjælene af de Fordømte ere lukkede ind til Dommens Dag, som Schweizerbonden troer.

Ikke uligt et brusende Vand, isnet og knuget til grønne Glasblokke, ligger Gletscheren, det ene store lisstykke væltet paa det andet; i Dybden dernede bruser den rivende Strøm af smeltet Snee og lis; dybe Huler, mægtige Kløfter løfte sig derinde, et vidunderligt Glaspalads er det, og i dette boer *lisjomfruen*, Gletscher-Dronningen. Hun, den Dræbende, den Knusende, er halv et Luftens Barn, halv Flodens mægtige Herskerinde, derfor mægter hun at løfte sig, med Gemsens Flugt, op paa Sneebjergets øverste Tinde, hvor de dristigste Bjergstigere maae i Isen hugge sig Trin til Fodfæste; hun seiler paa den tynde Granqvist ned ad den rivende Flod, springer der fra Klippeblok til Klippeblok omflagret af sit lange, sneehvide Haar og sin blaagrønne Kjortel, der skinner som Vandet i de dybe Schweizersøer.

»Knuse, holde fast! min er Magten!« siger hun. »En deilig Dreng stjal man fra mig, en Dreng jeg havde kysset, men ikke kysset tildøde. Han er igjen imellem Menneskene, han vogter Gederne paa Bjerget, kravler opad, altid opad, bort fra de Andre, ikke fra mig! min er han, jeg henter ham!«

Og hun bad *Svimlen* røgte hendes Ærende; der var ved Sommertid *lisjomfruen* for lummert i det Grønne hvor Krusemynten trives; og *Svimlen* løftede sig og dukkede sig; der kom een, der kom tre; »*Svimlen*« har mange Søstre, en heel Flok; og *lisjomfruen* kaarede den Stærkeste af de Mange, som raade inden Døre og uden Døre. De sidde paa Trappegelænderet og paa Taarnrækværket, de løbe som et Egern hen ad Fjeldranden, de springe udenfor og træde Luft som Svømmeren træder Vand og lokke deres Offer ud og ned i Afgrunden. *Svimlen* og

*
- 126

lisjomfruen, Begge gribe de efter Menneskene, som Polypen griber efter Alt hvad der rører sig om den. *Svimlen* skulde gribe *Rudy*.

»Ja grib mig ham!« sagde *Svimlen*, »jeg mægter det ikke I Katten, det Skarn, har lært ham sine Kunster! det Menneskebarn har en Magt for sig, der støder mig bort; jeg kan ikke naae den lille Pog, naar han hænger paa Grenen ud over Afgrunden, og jeg gad kildre ham under Fodsaalerne, eller give ham en Dukkert i Luften! jeg kan ikke!«

»Vi kunne det!« sagde *lisjomfruen* »Du eller jeg! jeg! jeg!«

»Nei, nei!« klang det til dem som var det Bjerg-Eccho af Kirkeklokkernes Klang, men det var Sang, det var Tale, det var et sammensmeltende Chor fra andre Naturaander, milde, kjærlige og gode, Solstraalernes Døttre; de leire sig hver Aften i Krands paa Bjergtinderne, udbrede deres rosenfarvede Vinger, der, alt som Solen synker, blusse rødere og rødere, de høie Alper gløde, Menneskene kalde det »Alpegløden«; naar saa Solen er nede, drage de ind i Fjeldtoppene, i den hvide Snee, sove der til Sol staaer op, da komme de atter frem. Særligt elske de Blomsterne, Sommerfuglene og Menneskene, og mellem disse havde de særligt udkaaret sig den lille *Rudy*.

»I fange ham ikke! I faae ham ikke!« sagde de.

»Større og stærkere har jeg fanget og faaet!« sagde *lisjomfruen*.

Da sang Solens Døttre en Sang om Vandringsmanden, som Hvirvelvinden rev Kappen af og førte bort i stormende Flugt; Hylsteret tog Vinden bort, men ikke Manden; »ham kunne I Kraftens Børn gribe, men ikke holde; han er stærkere, han er aandigere, end selv vi! han stiger høiere end Solen, vor Moder! han har Trylleordet, der binder Vind og Vand, saa at de maa tjene og lyde ham. I løse den tunge, trykkende Vægt, og han løfter sig høiere!«

Saa deiligt lød det klokkeklingende Chor.

Og hver Morgen skinnede Solstraalerne ind igjennem det lille, eneste Vindue i Morfa'ers Huus, ind paa det stille Barn; Solstraalernes Døttre kyssede ham, de vilde optøe, opvarme, bringe bort engang de liskys, Gletschernes kongelige Mø havde givet ham, da han i sin døde Moders Skjød laae i den dybe liskløft, og der frelstes, som ved et Under.

*

127

II. Reisen til det nye Hjem.

Og nu var *Rudy* otte Aar; hans Farbro'er i Rhonedalen, hiin Side Bjergene, vilde tage Drengen til sig, der kunde han bedre oplæres og komme frem; det indsaae ogsaa Morfa'er, og gav derfor Slip paa ham.

Rudy skulde afsted. Der var Flere at sige Farvel til, end Morfa'er, der var først *Ajola*, den gamle Hund.

»Din Fader var Postkarl, og jeg var Posthund,« sagde *Ajola*. »Vi have faret op og ned, jeg kjender Hundene og Menneskene med paa den anden Side Bjergene. At tale meget var ikke min Vane, men nu da vi nok ikke have længe at tale sammen, vil jeg tale lidt mere, end ellers; jeg vil fortælle Dig en Historie, som jeg altid har gaaet og tygget paa; jeg kan ikke forstaae den, og det kan Du heller ikke, men det kan nu ogsaa være det Samme, for det har jeg faaet ud af den, at saa ganske rigtigt er det ikke fordeelt i Verden for Hunde eller for Mennesker! ikke Alle ere skabte til at ligge paa Skjød eller søbe Melk; jeg er ikke bleven vænnet til det, men jeg har seet en Hundehvalp kjøre med i Postvogn og der have Menneskeplads, Fruen som var Herskab, eller han Herskabet til, havde Melkeflaske med, som hun gav ham af; Sukkerbrød fik han, men gad ikke engang æde det, snusede kun paa det, og saa aad hun det selv; jeg løb i Søle ved Siden af Vognen, sulten som en Hund kan være det, jeg tyggede paa mine egne Tanker, det var ikke i sin Rigtighed, - men det er der nok Meget som ikke er! Gid Du maa komme paa Skjøde! og kjøre i Karreet, men det kan man ikke selv lave sig, jeg har ikke kunnet det, hverken ved at gjøe eller gabe!«

Det var *Ajolas* Tale, og *Rudy* tog den om Halsen og kyssede den lige paa dens vaade Mund, og saa tog han Katten i sine Arme, men den vred sig ved det.

»Du bliver mig for stærk, og mod Dig vil jeg ikke bruge Kløer! krav! Du kun over Bjergene, jeg har jo lært Dig at kravle! tro aldrig, at Du falder ned, saa holder Du Dig nok!« Og saa løb Katten, for den vilde ikke lade *Rudy* see, at Sorgen lyste den ud af Øinene.

Hønsene løb paa Gulvet, den ene havde mistet sin Hale; en Reisende, der vilde være Jæger, havde skudt Halen af, idet Mennesket tog Hønen for en Rovfugl.

»*Rudy* vil over Bjergene!« sagde den ene Høne.

128

»Han har altid Jag!« sagde den Anden, »og jeg holder ikke af at tage Afsked!« og saa trippede de af begge To.

Gederne sagde han ogsaa Levvel, og de raabte: »Med! med! mæh!« og det var saa sørgeligt.

Der var af Egnens Folk to flinke Førere, som just skulde over Bjergene, de vilde ned paa den anden Side ved *Gemmi*, dem fulgte *Rudy* med, og tilfods. Det var en streng Marseh for saadan en lille Fyr, men Kræfter havde han, og Mod som ikke kunde blive træt.

Svalerne fløi et Stykke med: »Vi og I! og I og Vi!« sang de. Veien gik over den rivende »*Lütschine*«, der i mange smaa Strømninger styrter frem fra *Grindelwald* Gletscherens sorte Kløft. Løse Træstammer og

Steenbrokker tjene her som Bro; nu vare de ovre ved Ellekrattet og begyndte at gaa opad Bjerget, tæt ved hvor Gletscheren havde løsnet sig fra Bjergsiden, og saa gik de ud paa Gletscheren over Iisblokke og uden omkring dem; krybe lidt, gaae lidt maatte *Rudy*; hans Øine straaede af bare Fornøielse, og saa traadte han med sine jernbeslagne Bjergskoe, saa fast som skulde han sætte Mærke hvor han havde gaaet. Den sorte Jordafsats, som Fjeldstrømmen havde gydet ud over Gletscheren, gav denne et forkalket Udseende, men den blaagrønne, glasagtige Iis skinnede dog frem; de smaa Damme, inddæmmede af opskruede Iisblokke maatte man uden om, og paa denne Vandring kom man nær en stor Steen, der laae gyngende paa Randen af en Iisspalte, Stenen kom ud af Ligevægt, faldt, rullede og lod Ecchoet runge nede fra Gletscherens hule, dybe Gange.

Opad, altid opad gik det; Gletscheren selv strakte sig i Høiden, som en Flod af vildtoptaarnede Iismasser, klemte mellem steile Klipper. *Rudy* tænkte et Øieblik paa hvad der var fortalt ham, at han med sin Moder havde ligget nede i een af disse Kulde aandende Kløfter, men snart igjen vare saadanne Tanker borte, det var ham som en anden Historie af de mange, han havde hørt. Een og anden Gang, naar Mændene troede at det var lidt for vanskeligt for den lille Krabat at stige, rakte de ham Haanden, men han var ikke træt, og paa Glatisen stod han fast som en Gemse. Nu kom de ind paa Klippegrund, snart mellem mosløse Stene, snart ind imellem lave Graner og igjen ud paa den grønne Græsgang, altid vexlende, altid nyt; rundtom løftede sig Sneebjerger, dem han, som hvert Barn her, kjendte Navnene paa: »Jomfruen«, »Munken« og »Eiger«.

*
- 129

Rudy havde aldrig før været saa høit, aldrig før betraadt det udstrakte Sneehav; det laae med de ubevægelige Sneebølger, dem Vinden blæste enkelte Fnokke fra, som den blæser Skummet af Søens Vande. Gletscher ved Gletscher holde, om man kan sige det, hinanden Haand i Haand, hver er et Glaspalads for Iisjomfruen, hvis Magt og Villie er: at fange og begrave. Solen brændte varmt, Sneen var saa blendende og som oversaaet med hvidblaae, funkende Diamantblink. Utallige Insekter, særligt Sommerfugle og Bier, laae i Masse døde paa Sneen, de havde vovet sig for høit, eller Vinden baaret dem til de udaandede i denne Kulde. Om *Wetterhorn* hang ligesom en fiinkartet sort Uldtot, en truende Sky; den sænkede sig, bugnende af hvad den gjemte i sig, en »Föhn«, voldelig i dens Magt, naar den brød løs. Indtrykket af den hele Vandring, Nattequarteret heroppe, og Veien videre frem, de dybe Fjeldkløfter, hvor Vandet, i en tankesvimlende lang Tid, havde gjennemsavet Steenblokkene, heftede sig uforglemmelig i *Rudys* Erindring.

En forladt Steenbygning, hiin Side Sneehavet, gav Ly og Læ til at overnatte; her fandt de Trækul og Grangrene; Baalet blev snart tændt, Natteleiet lavet, saa godt man kunde det, Mændene satte sig om Ilden, røg deres Tobak og drak den varme, krydrede Drik, de selv havde lavet; *Rudy* fik sin Deel, og der blev talt om Alpelandets hemmelighedsfulde Væsener, om de selsomme Kæmpeslanger i de dybe Søer, om Natfolket, Spøgelsehæren, der bar den Sovende gennem Luften til den vidunderlige svømmende Stad Venedig; den vilde Hyrde, der drev sine sorte Faar henover Græsgangen; havde man ikke seet disse, saa havde man dog hørt Lyden af deres Klokker, hørt Hjordens uhyggelige Brøl. *Rudy* lyttede med Nysgjerrighed, men uden al Frygt, den kjendte han ikke, og idet han lyttede, troede han at fornemme det spøgelseagtige, hule Brøl; ja! det blev meer og mere lydeligt, Mændene hørte det ogsaa, standsede i deres Tale, lyttede og sagde til *Rudy*, at han ikke maatte sove.

Det var en *Föhn* der blæste, den voldsomme Stormvind, der kaster sig fra Bjergene ned i Dalen og i sin Voldsomhed knækker Træer, som om de vare Rør, flytter Bjælkehusene fra Flodens ene Bred over til den anden, som vi flytte en Skakbrikke.

En Time var gaaet, da de sagde *Rudy*, at nu var det

*
- 130

overstaaet, nu kunde han sove, og træt af Marschen sov han, som paa Lovbud.

Tidligt paa Morgenen brøde de op. Solen belyste den Dag for *Rudy* nye Bjerger, nye Gletschere og Sneemarker; de vare traadte ind i Canton *Wallis* og vare paa hun Side den Bjergryg, man saae fra *Grindelwald*, men endnu langt fra det nye Hjem. Andre Bjergkløfter, andre Græsgange, Skove og Fjeldstier udfoldede sig, andre Huse, andre Mennesker viste sig, men hvilke Mennesker saae han, Vanskabninger vare de, uhyggelige, fede, hvidgule Ansigter, Halsen et tungt, hæsligt Kjød, hængende posende ud; det var Cretinere, sygeligt slæbte de sig frem, og saae med dumme Øine paa de Fremmede, som kom; Qvinderne saae mest forfærdelige ud. Var det Menneskene i det nye Hjem?

III. Farbro'er.

I Farbro'ers Huus, hvorhen *Rudy* kom, saae, Gud skee Lov, Menneskene ud, som *Rudy* var vant til at see dem; een eneste Cretiner kun var her, en stakkels fjollet Knøs, een af disse stakkels Skabninger, der i deres Fattigdom og Forladthed, altid i Canton *Wallis*, gaae paa Omgang i Familier og blive et Par Maaneder i hvert Huus, stakkels *Saperli* var just her, da *Rudy* kom.

Farbro'er var en kraftig Jæger endnu, kunde dertil Bødkerhaandværket; hans Kone en lille, livlig Person med et næsten Fugleansigt, Øine som en Ørn, Halsen lang og ganske dunet.

Alt var Nyt for *Rudy*, Paaklædning, Skik og Brug, Sproget selv, men dette vilde Barneøret snart lære at forstaae. Velhavende saae her ud i Forhold til Hjemmet hos Morfa'er. Stuen var større, de boede i, Væggene prangede med Gemsehorn og blankpolerede Bøsser, over Døren hang Billedet af Gudsmoder; friske Alperoser og en brændende Lampe stod foran.

Farbro'er var, som sagt, een af Egnens dygtigste Gemsejægere og dertil den meest øvede og bedste Fører. Her i Huset skulde nu *Rudy* være Kjæledæggen, rigtignok var her allerede en saadan een, det var en gammel, blind, døv Jagthund, som ikke mere kunde gjøre Gavn, men det havde den gjort; man huskede paa Dyrets Dygtighed i tidligere Aar, og derfor hørte det nu med til Familien og skulde have sine gode Dage.

Rudy

*
- 131

klappede Hunden, men den indlod sig ikke mere med Fremmede, og det var jo endnu *Rudy*, men ikke længe; han slog snart Rod i Huus og Hjerte.

»Her er ikke saa slemt i Canton *Wallis*!« sagde Farbro'er, »Gemser have vi, de døde ikke saa snart ud, som Steenbukkene! meget bedre er her end i gammel Tid; hvormeget der end fortælles til Hæder for den, vor er dog bedre, her er kommet Hul paa Posen, kommet Lufttræk i vor indelukkede Dal. Der kommer altid noget Bedre frem, naar det gamle Aflægs falder!« sagde han, og blev Farbro'er rigtig snaksom, da fortalte han om sine Barndomsaar og det lige op i sin Faders kraftigste Tid, da *Wallis* var, som han kaldte det, en lukket Pose med altfor mange syge Folk, ynkelige Cretinere; »men de franske Soldater kom, de vare de rigtige Doctorer, de sloge strax Sygdommen ihjel og Personerne med. Slaae kunne Franskmændene, slaae et Slag paa mange Maader, og Pigerne kunne ogsaa slaae!« og derved nikkede Farbro'er til sin franskfødte Kone og loe. »De Franske kunne slaae i Stenene, saa de give sig! Simplon-Veien have de slaaget i Klipperne, slaaget der en Vei, saa at jeg nu kan sige til et treaars Barn, gaae Du ned i Italien! hold Dig bare til Landeveien, og Ungen finder ned i Italien, naar han holder sig til Landeveien «! og saa sang Farbro'er en fransk Vise og raabte Hurra for *Napoleon Bonaparte*,

Da hørte *Rudy* første Gang om *Frankrig*, om *Lyon*, den store Stad ved *Rhonefloden*, og der havde Farbro'er været.

Om ikke mange Aar skulde *Rudy* nok blive en flink Gemsejæger, Anlæg dertil havde han, sagde Farbro'er, og han lærte ham at holde paa en Bøsse, sigte, og skyde den af; han tog ham i Jagttiden med op i Bjergene, lod ham drikke af det varme Gemseblod, for at tage Svimlen fra Jægeren; han lærte ham at kjende Tiden, naar, paa de forskellige Bjergsider, Lavinerne vilde rulle, ved Middagstid eller ved Aftentid, alt som Solen virkede der med sine Straaler; han lærte ham ret at give Agt paa Gemserne og lære af dem Springet, saa at man faldt paa Benene og stod fast, og var der i Fjeldkløften ikke Støtte for Foden, saa maatte man see at støtte sig med Albuerne, klamre sig fast med Musklerne, man havde i Laar og Læg; Nakken selv kunde bide fast om nødtigt var. Gemserne vare kloge, stillede deres Forpost ud, men Jægeren maa være klogere, gaae dem af Lugtspor; narre dem kunde han, sin Kjortel og Hat hang han op paa Alpestocken, og Gemen tog Kjolen for Manden. Denne Spas drev Farbro'er en Dag, han med *Rudy* var paa Jagt.

132

Fjeldstien var smal, ja, der var fast slet ingen, en tynd Gesims var det, tæt ved den svimlende Afgrund. Sneen der laae halv optøet, Stenen smuldrede, naar man traadte der, Farbro'er lagde sig derfor ned, saa lang han var, og krøb fremad. Hver Steen, der brækkede af, faldt, stødte mod, sprang og rullede igjen, den gjorde mange Spring fra Klippevæg mod Klippevæg, før den kom i Ro i den sorte Dybde. Et hundrede Skridt bag ved Farbro'er stod *Rudy* paa den yderste faste Klippeknold, og han saae i Luften komme, svævende hen over Farbro'er, en mægtig Lammegrib, der med sit Vingslag vilde kaste den krybende Orm i Afgrunden, for at gjøre ham til Aadsel. Farbro'er havde kun Øie paa Gemen, der med sit unge Kid var tilsyne hiin Side Kløften; *Rudy* holdt Øie med Fuglen, forstod hvad den vilde, og derfor havde han Haanden paa Bøssen for at trykke løs; da satte Gemen i et Spring op, Farbro'er skød, og Dyret var truffet af den dræbende Kugle, men Kiddet afsted, som var det prøvet og øvet et helt Liv i Flugt og Pare. Den uhyre Fugl tog en anden Fart, skrækket ved Knaldet; Farbro'er vidste ikke om sin Fare, hørte den først af *Rudy*.

Som de nu i bedste Humeur gik paa Hjemveien, og Farbro'er fløitede en Vise fra sine Drengenaar, lød med Eet en egen Lyd ikke langt borte, de saae til Siderne, de saae opad, og der i Høiden, paa den skraanende Pjeldafsats, løftede sig Sneedækket, det bølgede, som naar Vinden farer ind under et udbredt Stykke Linned. Bølgehøiderne knækkedes, som var det Marmorplader, der brast og løste sig i skummende, styrtende Vande,

rungende som dæmpet Tordendrøn; det var en Lavine, som styrtede, ikke ned over *Rudy* og Farbro'er, men nær, altfor nær ved dem.

»Hold Dig fast, *Rudy!*« raabte han. »Fast, med alle Kræfter!«

Og *Rudy* greb om Træstammen tætved; Farbro'er klattrede over ham op i Træets Grene, og holdt sig fast, medens Lavinen rullede mange Favne borte fra dem, men Vindfanget, Stormfinnerne ud fra den, knækkede og brød rundtom Træer og Buske, som vare de kun tørre Rør, og kastede dem vidt om. *Rudy* laae knuget ned mod Jorden; Træstammen, han holdt sig ved, var som savet over, og Kronen kastet et langt Stykke bort; der, mellem de knækkede Grene, laae med knuust Hoved Farbro'er, hans Haand var endnu varm, men Ansigtet ikke til at kjende. *Rudy* stod bleg og zittrende; det var den første Skræk i hans Liv, den første Rædselsstund, han kjendte.

Med Dødsbudskab kom han i den sildige Aften, til Hjemmet, 133 der nu var Sorgens Hjem. Hustruen stod uden Ord, uden Taarer, og først da Liget bragtes, kom Smerten til Udbrud. Den stakkels Cretiner krøb i sin Seng, man saae ham ikke den hele Dag, mod Aften kom han til *Rudy*.

»Skriv Brev for mig! *Saperli* kan ikke skrive! *Saperli* kan gaae med Brev paa Posthuset!«

»Brev fra Dig?« spurgte *Rudy*. »Og til hvem?«

»Til den Herre *Christ!*«

»Hvem mener Du dermed?«

Og den Halvfjollede, som de kaldte Cretineren, saae med et rørende Blik paa *Rudy*, foldede sine Hænder og sagde saa høitideligt og fromt:

»*Jesus Christ!* *Saperli* vil sende ham Brev, bede ham, at *Saperli* maa ligge død og ikke Mand i Huset her!«

Og *Rudy* trykkede hans Haand. »Det Brev naaer ikke derhen I det Brev giver os ham ikke tilbage!«

Vanskeligt var det for *Rudy* at forklare ham Umuligheden.

»Nu er Du Husets Støtte!« sagde Pleiemoderen, og *Rudy* blev det.

IV. Babette.

Hvem er den bedste Skytte i Canton *Wallis*? Ja, det vidste Gemserne: »Tag Dig iagt for *Rudy!*« kunde de sige. »Hvem er den kjønneste Skytte?« »Ja, det er *Rudy!*« sagde Pigerne, men de sagde ikke, »tag Dig iagt for *Rudy!*« det sagde ikke engang de alvorlige Mødre; thi han nikkede ligesaa venligt til dem som til de unge Piger, han var saa kjæk og glad, hans Kinder vare brune, hans Tænder friske hvide og Øinene skinnede kulsorte, en kjøn Karl var han og kun tyve Aar. Iisvandet bed ikke koldt paa ham, naar han svømmede; vende sig i Vandet som en Pisk kunde han, klattre som ingen Anden, klæbe sig fast som en Snegl til Klippevæggen, der var gode Muskler og Sener i ham; det viste han ogsaa i Springet, Katten havde først lært ham det og Gemserne siden. Den bedste Fører at betroe sig til var *Rudy*, han vilde derved kunne samle sig en heel Formue; Bødkerhaandværket, som Farbro'er ogsaa havde lært ham, havde han ikke Tanke for, hans Lyst og Længsel var

* 134

at skyde Gemser; det bragte ogsaa Penge ind. *Rudy* var et godt Partie, som man sagde, vilde han kun ikke see over sin Stand. Han var i Dandsen en Dandser, som Pigerne drømte om, og Een og Anden, vaagne, gik og tænkte paa.

»Mig har han kysset i Dandsen!« sagde Skoleholderens *Anette* til sin kjæreste Veninde, men det skulde hun ikke have sagt, selv til sin kjæreste Veninde. Sligt er ikke let at holde paa, det er som Sand i en hullet Pose, det løber ud; snart, i hvor skikkelig og brav *Rudy* var, vidste man dog, at han kyssede i Dandsen; og dog havde han slet ikke kysset Den, han helst vilde have kysset.

»Luur ham!« sagde en gammel Jæger, »han har kysset *Anette*, han har begyndt med A og vil nok kysse hele Alphabetet igjennem.«

Et Kys i en Dands var endnu Alt, hvad der kunde føres i Sladderen om *Rudy*, men kysset havde han *Anette*, og hun var slet ikke hans Hjertes Blomst.

Nede ved *Bex*, mellem de store Valdnhødræer, tæt ved en lille rivende Bjergstrøm, boede den rige Møller; Vaaningshuset var en stor Bygning paa tre Stokværk, med smaa Taarne, tækkede med Træspaaner og beslagne med Blikplader, som skinnede i Sol- og Maaneskin; det største Taarn havde til Fløi en skinnende Piil, der borede sig gennem et Æble, det skulde tyde paa *Tells* Pileskud. Møllen tog sig velhavende og pyntelig ud, lod sig baade tegne og beskrive, men Møllerens Datter lod sig ikke tegne og beskrive, det vilde idetmindste *Rudy* sige, og dog stod hun tegnet af i hans Hjerte; begge hendes Øine straaede derinde, saa at der var en heel Ildebrand; den var kommet der lige med Eet, ligesom anden Ildebrand kommer, og det Underligste derved var, at Møllerens Datter, den nydelige *Babette*, havde ikke Tanker derom, hun og *Rudy* havde aldrig talt saa meget som to Ord sammen.

Mølleren var rig, den Rigdom gjorde, at *Babette* sad meget høit at naae op til; men Ingenting sidder saa høit, sagde *Rudy* til sig selv, man kan jo naae op til det; man maa klattre, og man falder ikke ned, naar man ikke troer paa det. Den Lærdom havde han hjemmefra.

Nu traf det sig, at *Rudy* havde Ærende i *Bex*, det var en heel Reise derhen, Jernbanen her var da endnu ikke bragt

*
- 135

istand. Fra Rhone-Gletscheren, hen under Simplonbjergets Fod, mellem mange og vekslede Bjerghøider, strækker sig den brede Wallisdal med sin mægtige Flod, *Rhonen*, der tidt svulmer og skyller hen over Mark og Veie, ødelæggende Alt. Mellem Byerne *Sion* og *St. Maurice* gjør Dalen en Bugt, bøier sig som en Albue og bliver nedenfor *Maurice* saa smal, at den kun har Plads for Flodleiet og den snevre Kjørevei. Et gammelt Taarn, som Skildvagt for Canton *Wallis*, der her slutter, staaer paa Bjergsiden og seer hen over den murede Bro til Toldhuset paa den anden Side, der begynder Canton *Vaud*, og den nærmeste der ikke langt fra liggende By er *Bex*. Herovre, ved hvert Skridt fremad, svulmer Alt i Fylde og Frugtbarhed, man er som i en Have af Kastanietræer og Valdnhødræer; hist og her titte Cypresser og Granatblomster frem; sydligt varmt er her, som var man kommen ind i Italien. -

Rudy naaede *Bex*, røgtede sit Ærende, saae sig om, men ikke en Svend fra Møllen, end sige *Babette*, fik han at see. Det var ikke, som det skulde være.

Det blev Aften, Luften var fyldt med Duft fra den vilde Timian og de blomstrende Linde; der laae ligesom et skinnende, luftblaat Slør om de skovgrønne Bjerge, der var udbredt en Stilhed, det var ikke Søvnens, ikke Dødens, nei, det var som om den hele Natur holdt sit Aandedræt tilbage, som følte den sig stillet, for at dens Billed skulde photographeres paa den blaae Himmelgrund. Hist og her mellem Træerne, hen over den grønne Mark stode Stænger, der holdt Telegraphtraaden, ført gennem den stille Dal; op til een af disse heldede sig en Gjenstand, saa ubevægelig, at man maatte troe, det var en udgaaet Træbul, men det var *Rudy*, der stod her ligesaa stille som den hele Omgivelse i dette Øieblik; han sov ikke, var endnu mindre død, men ligesom der gennem Telegraphtraaden tidt flyver store Verdensbegivenheder, Livsmomenter af Betydenhed for den Enkelte, uden at Traaden ved en Zittren eller ved en Tone tyder derpaa, saaledes gik der gennem *Rudy* Tanker, mægtige, overvældende, hans Livs Lykke, hans fra nu af »stadige Tanke«. Hans Øine vare heftede paa eet Punkt mellem Løvet, et Lys i Møllerens Vaaningsstue, hvor *Babette* boede. Saa stille, som *Rudy* stod, skulde man troe, at han sigtede for at skyde en Gemse, men selv var han i dette Øieblik lig Gensen, der i Minutter kan staae som var den meislet ud af Fjeldet, og pludselig, i det en Steen ruller, gjør sit Spring og jager afsted; og det gjorde netop *Rudy*; der rullede en Tanke.

»Aldrig fortabe!« sagde han. »Besøg i Møllen! Godaften til 136 Mølleren, Goddag til *Babette*. Man falder ikke, naar man ikke troer det! *Babette* maa dog engang see mig, skal jeg være Ilendes Mand!«

Og *Rudy* loe, var ved godt Mod og gik til Møllen; han vidste, hvad han vilde, han vilde have *Babette*.

Floden med dens hvidgule Vand bruste afsted, Piletræer og Linde hang ud over det ilende Vand; *Rudy* gik ad Stien, og som der staaer i den gamle Barne-Sang:

»- - til Møllerens Huus,
Men der var Ingen hjemme
Uden et lille Katte-Pjus!«

Stuekatten stod paa Trappen, skød Ryg og sagde: »Miau!« men *Rudy* havde ikke Tanke for den Tale; han bankede paa; Ingen hørte, Ingen lukkede op. »Miau!« sagde Katten. Havde *Rudy* været lille, saa havde han forstaaet Dyrenes Sprog og hørt, at Katten sagde: »Her er Ingen hjemme!« nu maatte han over paa Møllen og spørge sig for; der fik han da Besked. Hosbond var paa Reise, langveis borte i den Stad *Interlaken*, »inter *Lacus*, mellem Søerne«, som Skolemesteren, *Anettes* Fader, i sin Lærdom havde forklaret. Der langveis borte var Mølleren og *Babette* med; der var stort Skyttelaug, det begyndte imorgen den Dag og varede hele otte Dage. Schweizerne fra alle de tyske Cantoner kom der.

Stakkels *Rudy*, kunde man sige, det var ikke den heldigste Tid, han kom til *Bex*, han kunde vende om igjen, og det gjorde han, tog *Veien* over *St, Maurice* og *Sion*, til sin egen *Dal*, sine egne *Bjerge*, men forknytt var han ikke. Da *Solen* næste *Morgen* kom op, var hans *Humeur* for længe siden oppe, det havde aldrig været nede.

»*Babette* er i *Interlaken*, mange *Dagreiser* herfra «! sagde han til sig selv. »Det er en lang *Vei* derhen, vil man gaae ad den slagne *Landevei*, men det er ikke saa langt, stikker man over *Bjergene*, og det er just *Veien* for en *Gemsejæger*! den *Vei* har jeg gaaet før, derovre er min *Hjemstavn*, hvor jeg som *Lille* var hos *Morfa'er*! og *Skyttelaug* have de i *Interlaken*! der vil jeg være den *Første*, og det vil jeg ogsaa være hos *Babette*, naar jeg først har gjort *Bekjendtskab*!«

Med sin lette *Randsel*, *Søndagsstadsen* i den, *Gevær* og

*
- 137

Jægertaske, gik *Rudy* op ad *Bjerget*, den korte *Vei*, der dog var temmelig lang, men *Skyttelaug*et var jo først begyndt i *Dag* og varede længere end *Ugen* ud; i al den *Tid* blev, havde man sagt, *Mølleren* og *Babette* hos deres *Slægtinge* i *Interlaken*. Hen over *Gemmi* gik *Rudy*, han vilde ned ved *Grindelwald*. - *Sund* og glad skred han afsted, opad i den friske, den lette, den styrkende *Bjergluft*. *Dalen* sank dybere, *Synskredsen* blev videre; her en *Sneetop*, der en *Sneetop*, og snart den skinnende hvide *Alperække*. *Rudy* kjendte hvert *Sneebjerg*; han styrede hen mod *Schreckhorn*, det løftede sin hvidpuddrede *Steenfinger* høit i den blaae *Luft*.

Han var endelig over *Høideryggen*, *Græsgangene* heldede ned mod *Hjemmets Dale*; *Luften* var let, *Sindet* let; *Bjerg* og *Dal* stod i *Fylde* med *Blomster* og *Grønt*, *Hjertet* var fuldt af *Ungdomstanken*: man bliver aldrig gammel, man skal aldrig døe; leve, raade, nyde! fri som en *Fugl*, let som en *Fugl*, var han. Og *Svalerne* fløi forbi og sang som i *Barndoms Tid*: »Vi og I! og I og Vi!« Alt var *Flugt* og *Glæde*.

Dernede laae den fløielsgrønne *Eng*, bestrøet med brune *Træhuse*, *Lütschinefloden* summede og brusede. Han saae *Gletscheren* med dens glasgrønne *Kanter* i den smudsige *Snee*, de dybe *Spalter*, den øverste og nederste *Gletscher* saae han. *Klokkerne* klang fra *Kirken* over til ham, som vilde de ringe *Velkommen* i *Hjemmet*; hans *Hjerte* bankede stærkere, udvidede sig saaledes, at *Babette* derinde blev et *Øieblik* borte, saa stort blev hans *Hjerte*, saa fyldt af *Minder*.

Han gik igjen hen ad den *Vei*, hvor han som lille *Purk* havde staaet med de andre *Børn* ved *Grøftkanten* og solgt *udskaarne Træhuse*. Deroppe bag *Granerne* laae endnu *Morfa'ers Huus*, *Fremmede* boede der. *Børn* kom løbende paa *Veien*, de vilde handle, eet af dem rakte frem en *Alperose*, *Rudy* tog den som et godt *Tegn* og tænkte paa *Babette*, snart var han nede over *Broen*, hvor de to *Lütschiner* forene sig, *Løvtræerne* toge til; *Valdnødtræerne* gave *Skygge*. Nu saae han *vaiende Flag*, det hvide *Kors* i den røde *Dug*, som *Schweizeren* og *Dansken* har det; og foran ham laae *Interlaken*.

Det var rigtignok en *Pragtby*, som ingen anden, syntes *Rudy*. En *Schweizerby* i *Søndagskjole*; den var ikke som de andre *Kjøbstæder* en *Hob* af svære *Steenhuse*, tung, fremmed og fornem, nei! her saae det ud, som om *Træhusene* oppe fra *Bjergene* vare løbne ned i den grønne *Dal*, ved den klare, piilsnare

*
- 138

Flod og havde stillet sig i *Bække*, lidt ud og ind, for at danne *Gade*; og den prægtigste af alle *Gaderne*, ja, den var rigtignok voxet op, siden *Rudy*, som *Lille*, sidst var her; den syntes at være bleven til ved at alle de nydelige *Træhuse*, *Morfa'er* havde snittet, og hvoraf *Skabet* hjemme var fuldt, her havde stillet sig og vare voxne op i *Kraft*, som de gamle, ældste *Kastanietræer*. Hvert *Huus* var et *Hotel*, som det kaldtes, med *udskaaret Træværk* om *Vinduer* og *Altaner*, *fremspringende Tage*, saa pyntelige og ziirlige, og foran hvert *Huus* en heel *Blomsterhave*, ud til den brede, *macadamiserede Landevei*; langs med den, kun paa dens ene *Side*, stode *Husene*, de vilde ellers have skjult den friske grønne *Eng* lige ud for, hvor *Kørerne* gik med *Klokker*, der klang som paa de høie *Alpegræsgange*. *Engen* var omsluttet af høie *Bjerge*, der lige midt for ligesom traadte tilside saa at man ret kunde see det skinnende, sneeklædte *Bjerg* »*Jomfruen*«, det deiligst formede af alle *Schweizes Bjerge*.

Hvilken *Mængde* af pyntede *Herrer* og *Damer* fra fremmede *Lande*, hvilken *Vrimmel* af *Landboere* fra de forskjellige *Cantoner*. *Skytterne* bare deres *Nummere* til *Skud* i *Krands* om *Hatten*. Her var *Musik* og *Sang*, *Lirekasser* og *Blæseinstrumenter*, *Raab* og *Støien*. *Huse* og *Broer* vare pyntede med *Vers* og *Emblemer*; *Flag* og *Faner* vaiede, *Bøsserne* knaldede *Skud* paa *Skud*, det var den bedste *Musik* i *Rudys Øren*, han glemte i alt Dette ganske *Babette*, for hvis *Skyld* han dog var kommen her.

Skytterne trængte sig til *Skiveskydning*, *Rudy* var snart imellem dem og den *Dygtigste*, den *Lykkeligste*; altid traf han i det midterste *Sorte*.

»Hvem er dog den fremmede, puur unge *Jæger*?« spurgte man. »Han taler det franske *Sprog*, som det tales i *Canton Wallis*! han gjør sig ogsaa ganske godt tydeligt i vort *Tydske*!« sagde *Nogle*. »Som *Barn* skal han have levet her i *Eggen* ved *Grindelwald*!« vidste *Een* af dem.

Der var Liv i Krabaten: hans Øine lyste, hans Blik og Arm var sikker, derfor traf han. Lykken giver Mod, og Mod havde jo altid *Rudy*; snart havde han allerede her en heel Kreds af Venner om sig, han blev baade hædret og hyldet, *Babette* var næsten reent ude af hans Tanker. Da slog en tung Haand ham paa Skuldren, og en grov Stemme tiltalte ham i det franske Sprog.

»I er fra Canton *Wallis*?«

Rudy vendte sig om og saae et rødt, fornøiet Ansigt, en tyk

*
- 139

Person, det var den rige *Møller* fra *Bex*; han skjulte, med sin brede Krop, den fine, nysselige *Babette*, der dog snart tittede frem med de straalende, mørke Øine. Den rige *Møller* tog til Indtægt, at det var en Jæger fra hans Canton, der gjorde de bedste Skud og var den Hædrede. *Rudy* var rigtignok et Lykkens Barn; hvad han var vandret afsted efter, men nu paa Stedet næsten havde glemt, søgte ham op.

Hvor man langt fra sit Hjem træffer Folk hjemveis fra, der kjender man hinanden, der taler man til hinanden. *Rudy* var ved Skyttefesten den Første ved sine Skud, ligesom *Mølleren* hjemme i *Bex* var den Første ved sine Penge og sin gode *Mølle*; og saa trykkede de to Mænd hinanden i Hænderne, det havde de aldrig gjort før; ogsaa *Babette* tog *Rudy* saa trohjertig i Haanden, og han trykkede hendes igjen og saae paa hende, saa at hun blev ganske rød ved det.

Mølleren fortalte om den lange Vei, de havde reist herhid, de mange store Byer, de havde seet; det var en ordenlig Reise: de havde seilet paa Dampskib, kjørt med Damp og med Post.

»Jeg er gaaet den kortere Vei!« sagde *Rudy*, »Jeg er gaaet over Bjergene; ingen Vei er saa høi, man jo kan komme den!«

»Men ogsaa brække Halsen!« sagde *Mølleren*. »Og I seer just ud til, at I engang skal brække Halsen, saa forvoven som I er!«

»Man falder ikke, naar man ikke selv troer det!« sagde *Rudy*.

Og *Mølleren*s Slægt i *Interlaken*, hos hvem *Mølleren* og *Babette* vare i Besøg, bad *Rudy* see lidt ind til dem, han var jo fra samme Canton som deres Slægtning. Det var et godt Tilbud for *Rudy*, Lykken var med ham, som den altid er med Den, der stoler paa sig selv og husker paa: »Vor Herre giver os Nødderne, men han knækker dem ikke for os!«

Og *Rudy* sad, ligesom i Familie, hos *Mølleren*s Slægt, og der udbragtes en Skaal for den bedste Skytte, og *Babette* klinkede med, og *Rudy* takkede for Skaalen.

Mod Aften gik de Alle den smukke Vei langs de pyntelige Hoteller under de gamle Valdnødtræer, og der var saadan en Folkemængde, en Trængsel, at *Rudy* maatte byde *Babette* Armen. Han var saa glad over, at han havde truffet Folk fra *Vaud*, sagde han. *Vaud* og *Wallis* vare gode Nabocantoner. Han sagde sin Glæde saa inderlig, at *Babette* syntes, at hun maatte trykke ham i Haanden derfor. De gik der næsten som gamle Bekjendte, og morsom var hun, det lille, yndige

*
- 140

Menneske; det klædte hende saa nydeligt, syntes *Rudy*, at udpege det Latterlige og Overdrevne i de fremmede Damers Paaklædning og Maaden de gik paa, og det var slet ikke for at gjøre Nar, thi det kunde være meget retskafne Mennesker, ja! søde og elskelige, det vidste *Babette*, hun havde en Gudmoder, der var en saadan meget fornem, engelsk Dame. For atten Aar siden da *Babette* blev døbt, var hun i *Bex*; hun havde givet *Babette* den kostbare Naal, hun bar paa sit Bryst. To Gange havde Gudmoder skrevet Brev, og iaar skulde de, her i *Interlaken*, have mødt hende med hendes Døttre, der vare gamle Piger, op imod de tredive, sagde *Babette*, - hun var jo kun atten.

Den søde, lille Mund stod ikke stille et Øieblik, og Alt, hvad *Babette* sagde, klang for *Rudy*, som Ting af den største Vigtighed, og han fortalte igjen, hvad han havde at fortælle, fortalte: hvortidt han havde været i *Bex*; hvor godt han kjendte *Mølleren*, og hvor ofte han havde seet *Babette*, men hun rimeligviis aldrig havde bemærket ham, og nu sidst da han kom til *Mølleren*, og det med mange Tanker, som han ikke kunde sige, var hun og hendes Fader borte, langveis borte, men dog ikke længer end man nok kunde kravle over den Muur, der gjorde Veien lang.

Ja, han sagde *det*, og han sagde saa Meget; han sagde, hvor godt han syntes om hende - - og at det var for hendes Skyld og ikke for Skyttelaugets, at han var kommen.

Babette blev ganske stille; det var næsten altfor Meget, han betroede hende at bære.

Og mens de gik, sank Solen bag den høie Fjeldvæg. »*Jomfruen*« stod i en Pragt og Glands, omgiven af de

nære Bjerges skovgrønne Krands. De mange Mennesker stode stille og saae derhen; ogsaa *Rudy* og *Babette* saae paa al den Storhed.

»Intetsteds er deiligere end her!« sagde *Babette*.

»Intetsteds!« sagde *Rudy* og saae paa *Babette*.

»Imorgen maa jeg bort!« sagde han lidt efter.

»Besøg os i *Bex*!« hviskede *Babette*, »det vil fornøie min Fader!«

V. Paa Hjemveien.

O, hvor Meget havde *Rudy* at bære, da han næste Dag gik hjem over de høie Bjerge. Ja, han havde tre Sølv-Bægere, to udmærkede Bøsser og en Kaffekande af Sølv, den kunde man

*
– 141

bruge, naar man satte Bo; det var dog ikke det Vægtigste, noget Vægtigere, Mægtigere, bar han, eller bar ham hjem over de høie Bjerge. Men Veiret var raat, graat, regnfuldt og tungt; Skyerne sænkede sig som Sørgeslør over Bjerghøiderne og indhyllede de skinnende Bjergtoppe. Fra Skovgrunden klang de sidste Øxeslag, og ned ad Bjergsiden rullede Træstammer, som Pindeværk at see fra Høiden, men nær ved masttunge Træer. *Lütschinen* bruste sin eensformige Accord, Vinden susede, Skyerne seilede. Tæt ved *Rudy* gik pludselig en ung Pige, han havde ikke bemærket hende, før hun var lige tæt ved ham; ogsaa hun vilde over Fjeldet. Hendes Øine havde en egen Magt, man maatte see ind i dem, de vare saa selsomt glasklare, saa dybe, bundløse.

»Har Du en Kjæreste?« spurgte *Rudy*; al hans Tanke var fyldt med at have en Kjæreste.

»Jeg har ingen!« sagde hun og loe, men det var, som hun talte ikke et sandt Ord. »Lad os ikke gaae en Omvei!« blev hun ved. »Vi maae mere til Venstre, det er kortere!«

»Ja, til at falde i en liskløft!« sagde *Rudy*. »Veed Du ikke bedre Vei og vil være Fører!«

»Jeg kjender just Veien!« sagde hun, »og jeg har mine Tanker med mig. Dine ere nok nede i Dalen; heroppe skal man tænke paa lissjomfruen, hun er ikke Menneskene god, sige Menneskene!«

»Jeg frygter hende ikke!« sagde *Rudy*, »hun maatte slippe mig, da jeg var Barn, jeg skal nok slippe hende, nu jeg er ældre!«

Og Mørket tog til, Regnen faldt, kom, den lyste, den blendede.

»Ræk mig din Haand, saa skal jeg hjælpe Dig med at stige!« sagde Pigen, og hun rørte ham med iiskolde Fingre.

»Du hjælpe mig!« sagde *Rudy*. »Ikke endnu behøvede jeg Qvinde-Hjelp for at klattre!« og han gik raskere til, bort fra hende; Sneefoget slog som et Gardin om ham, Vinden susede, og bag ved sig hørte han Pigen loe og sang; det klang saa underligt. Det var nok Troldtøi i lissjomfruens Tjeneste; *Rudy* havde hørt om det, da han som Lille overnattede heroppe paa sin Vandring over Bjergene.

Sneen faldt tyndere, Skyen laae under ham; han saae tilbage, der var Ingen meer at see, men han hørte Latter og Jodlen, og ikke lød det som kom det fra et Menneske.

*
– 142

Da *Rudy* endelig naaede Bjergets øverste Deel, hvor Bjergstien gik ned mod Rhonedalen, saae han, i den klare blaa Luftstriben, i Retning mod Chamouny, to klare Stjerner, de lyste saa funklende, og han tænkte paa *Babette*, paa sig selv og sin Lykke og blev varm ved Tankerne.

VI. Besøget i Møllen.

»Herskabstøi bringer Du i Huset!« sagde den gamle Pleiemoder, og hendes selsomme Ørne-Øine lynede, hun bevægede den magre Hals endnu hurtigere i selsomme Dreninger. »Lykken er med Dig, *Rudy*! jeg maa kysse Dig, min søde Dreng!«

Og *Rudy* lod sig kysse, men det var at see paa hans Ansigt, at han fandt sig i Omstændighederne, de smaa huuslige Besværligheder. »Hvor Du er kjon, *Rudy*!« sagde den gamle Kone.

»Bild mig ikke Noget ind!« sagde *Rudy* og loe, det fornøiede ham dog.

»Jeg siger det igjen!« sagde den gamle Kone, »Lykken er med Dig!«

»Ja, i Det troer jeg Dig!« sagde han og tænkte paa *Babette*.

Aldrig før havde han længtes som nu efter den dybe Dal.

»De maae være komne hjem!« sagde han til sig selv. »Det er allerede to Dage over Tiden, da de vilde komme her. Jeg maa til *Bex*!«

Og *Rudy* kom til *Bex*, og Møllerens vare hjemme. Godt blev han modtagen, og Hilsener fik han fra Familien i *Interlaken*. *Babette* talte ikke meget, hun var bleven saa taus, men Øinene talte, det var ogsaa aldeles Nok for *Rudy*. Mølleren, der ellers gjerne havde Ordet, han var vant til at man altid loe ad hans Indfald og Ordspil, han var jo den rige Møller, lod til at han hellere hørte *Rudy* fortælle Jagt-Eventyr, Besværligheder og Farer, som Gemsejægerne prøvede paa de høie Fjeldtinder, og hvorledes der maatte kravles hen ad de usikre Sneegesimser, dem Vind og Veir kitte fast til Fjeldranden, kravles paa de dristige Broer, Sneefoget har kastet hen over de dybe Afgrunde. *Rudy* saae saa kjæk ud, hans Øine lyste, medens han fortalte om Jægerlivet, om Gemsens Klogskab og dristige Spring, om den stærke Føhn og de rullende Laviner; han mærkede godt, at ved hver ny Beskrivelse vandt han meer og mere Mølleren, og

*
- 143

Det der især tiltalte denne, var Beretningen om Lammegribbene og de dristige Kongeørne.

Ikke langt herfra, inde i Canton *Wallis*, var der en Ørnerede, ganske snildt bygget ind under den fremadludende Fjeldkant; der var en Unge deroppe, den tog man ikke! En Englænder havde for faa Dage siden budt *Rudy* en heel Haandfuld Guld for at skaffe ham Ungen levende, »men der er Grændse for Alt«, sagde han; »Ørneungen der er ikke til at tage, det vilde være en Galskab at indlade sig derpaa!«

Og Vinen flød og Talen flød, men Aftenen var alt for kort, syntes *Rudy*, og dog var det over Midnat, da han gik fra dette første Besøg i Møllen.

Lysene blinkede endnu en kort Stund gennem Vinduet og mellem de grønne Grene; ud fra den aabne Laage paa Taget kom Stuekatten og hen ad Tagrenden kom Kjøkkenkatten.

»Veed Du Nyt paa Møllen?« sagde *Stuekatten*. »Her er stiltiende Forlovelse i Huset! Fatter veed det ikke endnu; *Rudy* og *Babette* have hele Aftenen traadt hinanden paa Poterne under Bordet; mig traadte de to Gange, men jeg mjauede dog ikke, det havde da vakt Opmærksomhed!«

»Det vilde dog jeg have gjort!« sagde *Kjøkkenkatten*.

»Hvad der skikker sig i Kjøkkenet, skikker sig ikke i Stuen!« sagde *Stuekatten*. »Jeg gad nu bare vide, hvad Mølleren vil sige, naar han hører om Forlovelsen!«

Ja, hvad vilde Mølleren sige, det gad ogsaa *Rudy* nok vide, men vente længe paa at vide det kunde han ikke; og derfor ikke mange Dage efter, da Omnibussen rumlede over Rhone-broen mellem *Wallis* og *Vaud*, sad *Rudy* i den med godt Mod, som altid, og deilige Tanker om Jaord endnu i denne Aften.

Og da saa Aftenen kom, og Omnibussen kjørte samme Vei tilbage, ja saa sad ogsaa *Rudy* i den, samme Vei tilbage, men i Møllen løb *Stuekatten* med Nyt.

»Veed Du det, Du fra Kjøkkenet! Mølleren veed nu Alting. Det var en rar Ende det tog! *Rudy* kom her henimod Aften, og han og *Babette* havde Meget at hviske og tiske om, de stode paa Gangen lige ud for Møllerenes Kammer. Jeg laae ved Fødderne af dem, men de havde hverken Øine eller Tanke for mig. »Jeg gaaer lige ind til din Fader!« sagde *Rudy*, »det er en ærlig Sag.« »Skal jeg følge Dig?« sagde *Babette*,

»»det vil give Dig Mod!«« »»Jeg har Mod nok!«« sagde *Rudy*, »»men er Du med, maa han see mildt, enten han vil eller ei!««

*
– 144

Og saa gik de ind. *Rudy* traadte mig voldsomt paa Halen! *Rudy* er uendelig keitet! jeg mjauede, men hverken han eller *Babette* havde Øren at høre med. De aabnede Døren, gik ind begge To, jeg foran; men jeg sprang op paa en Stoleryg, jeg kunde ikke vide hvorledes *Rudy* vilde sparke ud. Men Mølleren sparkede ud! det var et godt Spark! ud af Døren, op paa Bjerget til Gemserne! dem kan nu *Rudy* sigte paa og ikke paa vor lille *Babette*!«

»Men hvad blev der sagt?« spurgte *Kjøkkenkatten*.

»Sagt!« - »Der blev sagt Alt hvad de saaledes sige naar de gaae paa Frieri: »»Jeg holder af hende og hun holder af mig! og naar der er Mælk i Bøtten til Een, saa er der ogsaa Mælk i Bøtten til To!«« »»Men hun sidder Dig for høit!«« sagde Mølleren, »»hun sidder paa Gryn, paa Guldgryn, veed Du nok! hende naae Du ikke!«« »»Intet sidder for høit, man kan naae det naar man kun vil!«« sagde *Rudy*; for rask paa det er han. »»Men Ørneungen kan Du dog ikke naae, sagde Du sidst! *Babette* sidder høiere!«« »»Jeg tager dem begge To!«« sagde *Rudy*. »»Ja, jeg skal forære Dig hende, naar Du forærer mig den levende Ørneunge!«« sagde Mølleren og loe, saa Vandet stod ham i Ansigtet. »»Men nu skal Du have Tak for Visiten, *Rudy*! kom igjen imorgen, saa er der Ingen hjemme! Farvel *Rudy*!«« Og *Babette* sagde ogsaa Farvel, saa ynkelig som en lille Kattekillling, der ikke kan see sin Moder. »»Et Ord er et Ord, en Mand en Mand!«« sagde *Rudy*. »»Græd ikke, *Babette* jeg bringer Ørneungen!«« »»Du brækker Halsen, haaber jeg!«« sagde Mølleren, »»og saa slippe vi for dit Løb!«« Det kalder jeg at sparke! nu er *Rudy* afsted, og *Babette* sidder og græder, men Mølleren synger Tydsk, det har han lært paa Reisen! jeg vil nu ikke sørge over det, det hjælper ikke!«

»Men det er dog altid et Udseende!« sagde *Kjøkkenkatten*.

VII. Ørnereden.

Fra Fjeldstien klang Jodlen saa lystig og stærk, det tydede paa godt Humeur og freidigt Mod; det var *Rudy*; han gik til sin Ven *Vesinand*.

*
– 145

»Du maa hjælpe mig! vi faae *Ragli* med, jeg maa tage Ørneungen oppe paa Fjeldranden!«

»Vil Du ikke tage det Sorte af Maanen først, det er nok lige let!« sagde *Vesinand*. »Du er i godt Humeur!«

»Ja, for jeg tænker paa at holde Bryllup! Men nu, Alvor talt, Du skal vide hvorledes Sagerne staae for mig!«

Og snart vidste *Vesinand* og *Ragli* hvad det var *Rudy* vilde.

»Du er en vovsom Knøs!« sagde de. »Det gaaer ikke! Du brækker Halsen!«

»Man falder ikke ned, naar man ikke troer paa det!« sagde *Rudy*,

Ved Midnat toge de afsted med Stænger, Stiger og Reb; Veien gik mellem Krat og Buske, hen over rullende Stene, altid opad, opad i den mørke Nat. Vandet brusede nede, Vandet rislede foroven, fugtige Skyer dreve i Luften. Jægerne naaede den steile Fjeldrand, mørkere blev det her, Fjeldvæggene næsten mødtes, og kun høit oppe i den smalle Spalte lysnede Luften; tæt ved, under dem, var dyb Afgrund med et brusende Vand. Stille sad de alle Tre, de vilde vente Daggry, da fløi Ørnen ud, den maatte først skydes, før der kunde være Tanke om at faae Ungen. *Rudy* sad paa Hug, saa stille, som var han et Stykke af Stenen han sad paa, Geværret havde han foran sig stillet til Skud, Øinene ufravendt den øverste Kløft, hvor ind under den fremadludende Klippe Ørnereden skjultes. De tre Jægere ventede længe.

Nu lød høit over dem en knagende, susende Lyd; der blev mørkt ved en stor, svævende Gjenstand. To Bøssepiber sigtede idet den sorte Ørneskikkelse fløi ud fra Reden; der faldt et Skud; et Øieblik bevægede sig de udbredte Vinger, og derpaa langsomt dalede Fuglen, som om den med sin Størrelse og sin Vingestrækning maatte fylde hele Kløften og i sit Fald rive Jægerne med. Ørnen sank i Dybet: det knagede i

Trægrene og Buske, der knækkedes ved Fuglens Fald.

Og nu begyndte en Travlhed; tre af de længste Stiger bandtes sammen, de maatte naae derop; de stilledes paa det yderste sidste Fodfæste ved Afgrundsranden, men de naaede ikke derop; og glat som en Muur var Klippevæggen et langt Stykke høiere op, hvor Reden skjultes i Læ af den øverste fremspringende Klippeknold. Efter nogen Raadslagning blev man enig om, at der var Intet bedre at gjøre end ovenfra at heise ned i Kløften to sammenbundne Stiger, og da at faae disse satte i Forbindelse

*
– 146

med de tre, der allerede nedenfra vare stillede op. Med stort Besvær fik man de to Stiger slæbt øverst op og der gjort Tougene fast; Stigerne skødes ud over den fremspringende Klippe og hang da frit svævende midt over Afgrunden; Rudy sad allerede der paa det nederste Trin. Det var en iskold Morgen, Skytaagerne løftede sig nede fra den sorte Kløft. *Rudy* sad derude som en Flue sidder paa det vippende Halmstraa, en redebyggende Fugl har tabt paa Randen af den høie Fabrikskorsteen, men Fluens kan flyve naar Straaet gaaer løst, *Rudy* kunde kun brække Halsen. Vinden omsusede ham, og nede i Afgrunden brusede det ilende Vand fra den optøede Gletscher, *liljomfruens* Palads.

Nu satte han Stigen i en svingende Bevægelse, som Edderkoppen, der fra sin lange, svævende Traad vil gribe fast, og da *Rudy* fjerde Gang rørte Spidsen af de nedenfra opstillede sammenbundne Stiger havde han Tag i dem, de bleve med sikker og kraftig Haand føiede sammen, dog altid dinglende som havde de slidte Hængsler.

Et svaiende Rør syntes de fem lange Stiger, der naaede op mod Reden, heldende sig lodret mod Klippevæggen; dog nu kom det Farligste, der skulde klattres som Katten kan klattre, men *Rudy* kunde det ogsaa, Katten havde lært ham det; han fornam ikke *Svimlen*, der traadte Luft bag ved ham, og strakte sine Polyparme ud efter ham. Nu stod han paa Stigens øverste Trin og mærkede, at endnu her naaede han ikke høit nok til at see ind i Reden, kun med Haanden kunde han naae op til den; han prøvede hvor fast de nederste tykke, i hinanden flettede Grene, der udgjorde Redens nederste Deel, sade, og da han havde sikkret sig en tyk og urokkelig Green, svang han sig fra Stigen op mod Grenen og havde nu Bryst og Hoved over Reden, men her strømmede ham imøde en qvælende Stank af Aadsler; forraadnede Lam, Gemser og Fugle laae her sønderflængede. *Svimlen*, der ikke mægtede at røre ham, pustede de giftige Dunster ind i hans Ansigt for at han skulde fortumles, og nede i det sorte, gabende Dyb, paa det ilende Vand, sad *liljomfruen* selv med sit lange, hvidgrønne Haar og stirrede med Dødsøine som to Bøsepeber.

»Nu fanger jeg Dig!«

I en Krog af Ørnereden saae han sidde, stor og mægtig, Ørneungen, der endnu ikke kunde flyve. *Rudy* heftede sine Øine paa den, holdt sig med al Kraft ved sin ene Haand og

*
– 147

kastede med den anden Haand Slyngen om den unge Ørn; fanget var den lyslevende; dens Been var i den snærende Snor, og *Rudy* smed Slyngen med Fuglen hen over sin Skulder, saa at Dyret hang et godt Stykke nede under ham, idet han ved et hjælpende nedhængende Toug holdt sig fast, til Fodspidsen igjen naaede den øverste Kant af Stigen.

»Hold fast! tro ikke Du falder, saa falder Du ikke!« det var den gamle Lærdom, og den fulgte han, holdt fast, kravlede, var vis paa ikke at falde, og han faldt ikke.

Nu lød der en Jodlen, saa kraftig og glad. *Rudy* stod paa den faste Klippegrund med sin Ørneunge.

VIII. Hvad Nyt Stuekatten kunde fortælle.

»Her er det Forlangte!« sagde *Rudy*, der traadte ind hos Mølleren i *Bex* og satte paa Gulvet en stor Kurv, tog saa Klædet af, og der gloede frem to gule, sortkrandsede Øine, saa gnistrende, saa vilde, ret til at brænde og bide sig fast hvor de saae; det korte, stærke Næb gabede til Bid, Halsen var rød og dunet.

»Ørneungen!« raabte Mølleren. *Babette* gav et Skrig og sprang til Siden, men kunde ikke faae sine Øine hverken fra *Rudy* eller Ørneungen.

»Du lader Dig ikke kyse!« sagde Mølleren.

»Og I holder altid Ord!« sagde *Rudy*, »hver har sit Kjendemærke!«

»Men hvorfor knækkede Du ikke Halsen?« spurgte *Mølleren*.

»For jeg holdt fast!« svarede *Rudy*, »og det gjør jeg endnu! jeg holder fast paa *Babette*!«

»See først til at Du har hende!« sagde *Mølleren* og loe; og det var gode Tegn, vidste *Babette*.

»Lad os faae Ørneungen ud af Kurven, det er farligt at see, hvorledes den gloer! hvor fik Du Tag i den?«

Og *Rudy* maatte fortælle, og *Mølleren* saae med Øine, der bleve større og større.

»Med dit Mod og din Lykke kan Du forsørge tre Koner!« sagde *Mølleren*.

»Tak! Tak!« raabte *Rudy*.

* 148

»Ja *Babette* har Du da ikke endnu!« sagde *Mølleren* og slog i Spøg den unge Alpejæger paa Skulderen.

»Veed Du Nyt paa Møllen?« sagde *Stuekatten* til *Kjøkkenkatten*. »*Rudy* har bragt os Ørneungen og tager *Babette* i Bytte. De have kysset hinanden og ladet Faderen see derpaa! det er da saa godt som Forlovelse; den Gamle sparkede ikke ud, han trak Kløerne ind, tog sig en Middagsluur og lod de To sidde og loggre; de har saa Meget at fortælle, de blive ikke færdige til Julen!«

Og de bleve heller ikke færdige til Julen. Vinden hvirvlede det brune Løv, Sneen fygede i Dalen som paa de høie Bjerge; *lisjomfruen* sad i sit stolte Slot, der tog til i Vintertid; Klippevæggene stode med lisslag og favntykke, elephanttunge listappe der hvor i Sommeren Fjeldstrømmen lod sit Vandslør vaie; *lisguirlander* af phantastiske *liskrystaller* skinnede over de sneepuddrede Graner. *lisjomfruen* red paa den susende Vind hen over de dybeste Dale. Sneetæppet var lagt heelt ned til *Bex*, hun kunde komme der og see *Rudy* inden Døre, mere end han var vant til, han sad hos *Babette*. Til Sommer skulde Brylluppet staae; det ringede tidt for deres Øren, saa ofte talte Venner derom. Der var Solskin, den deiligste Alperose glødede, den muntre, leende *Babette*, deilig som Foraaret der kom, Foraaret der lod alle Fugle synge om Sommertid, om Bryllupsdag.

»Hvor de To kunne sidde og hænge over hinanden!« sagde *Stuekatten*. »Nu er jeg kjed af det Miau!«

IX. **lisjomfruen.**

Foraaret havde udfoldet sin saftiggrønne Guirlande af Valdnød- og Kastanietræer, den svulmede især fra Broen ved *St. Maurice* til Genfersøens Bred langs Rhonen, der med voldsom Fart jog fra sit Udspring under den grønne Gletscher, *lispaladset*, hvor *lisjomfruen* boer, hvor hun af den skarpe Vind lader sig bære op paa den øverste Sneemark og i det stærke Sollys strækker sig paa de fygede Bolstre; der sad hun og skuede med langsynet Blik ned i de dybe Dale, hvor Menneskene, som Myrer paa den solbeskinnede Steen, travle rørte sig.

»Aandskræfter, som Solens Børn kalde Eder!« sagde *lisjomfruen*, »Kryb ere I! en rullende Sneebold, og I og Eders Huse og Byer ere masede og udviskede!« Og hun løftede sit stolte

* 149

Hoved høiere og saae med dødlynende Øine vidt om og dybt ned. Men fra Dalen lød en Rullen, Sprængning af Klipper, Menneskeværk; Veie og Tunneler for Jernbaner bleve anlagte.

»De lege Muldvarp!« sagde hun; »de grave Gange, derfor høres Lyd som Flinteskud. Flytter jeg mine Slotte, da bruser det stærkere end Tordenens Drøn!«

Fra Dalen løftede sig en Røg, den bevægede sig fremad, som et flagrende Slør, en vaiende Fjerbusk fra Locomotivet, der paa den nysaabnede Jernbane drog Banetoget, denne bugtende Slange, hvis Led er Vogn ved Vogn. Piilsnar skød den frem.

»De lege Herrer dernede, Aandskræfterne!« sagde *lisjomfruen*. »Naturmagternes Kræfter ere dog de raadende!« og hun loe, hun sang, det rungede i Dalen.

»Nu rullede der en Lavine!« sagde Menneskene dernede.

Men Solens Børn sang endnu høiere om Menneske-Tanken, der raader, der spænder Havet under Aag, flytter Bjerge, fylder Dale; Menneske-Tanken, der er Naturkræfternes Herre. I samme Stund just, kom hen over Sneemarken hvor Iisjomfruen sad, et Selskab af Reisende; de havde bundet sig med Toug fast til hverandre, for at være som eet større Legeme paa den glatte Iisflade, ved de dybe Afgrunde.

»Kryb!« sagde hun. »I være Naturmagtens Herrer!« og hun vendte sig fra dem og saae spottende ned i den dybe Dal, hvor Jernbanetoget brusede forbi.

»Der sidde de, disse Tanker! de sidde i Kræfternes Vold! jeg seer dem hver! - Een sidder stolt som en Konge, alene! der sidde de i Klump! der sover Halvdelen! og naar Dampdragen holder stille, stige de ud, gaae deres Gang! Tankerne gaae ud i Verden!« Og hun loe.

»Der rullede igjen en Lavine!« sagde de dernede i Dalen.

»Os naaer den ikke!« sagde To paa Dampdragens Ryg, »to Sjæle og een Tanke« som det hedder. Det var *Rudy* og *Babette*; ogsaa Mølleren var med.

»Som Bagage!« sagde han. »Jeg er med som det Nødvendige!«

»Der sidde de To!« sagde *Iisjomfruen*. »Mangen Gemse har jeg knust, Millioner Alperoser har jeg knækket og brækket, ikke Roden blev! jeg sletter dem ud! Tankerne! Aandskræfterne!« Og hun loe.

»Nu rullede igjen en Lavine!« sagde de nede i Dalen.

*
—
150

X. Gudmoder.

I *Montreux*, een af de nærmeste Byer, der med *Clarens*, *Vernex* og *Crin* danne Guirlande om Genfersøens nordøstlige Deel, boede *Babettes* Gudmoder, den engelske fornemme Dame med sine Døttre og en ung Slægtning; de vare nyligt indtrufne, dog havde Mølleren allerede aflagt dem Visit, meldt *Babettes* Forlovelse, og fortalt om *Rudy* og Ørneungen, om Besøget i Interlaken, kort sagt den hele Historie, og den havde i høieste Grad fornøiet og indtaget for *Rudy* og for *Babette*, og for Mølleren med; de maatte nu endelig alle Tre komme, og derfor kom de. - *Babette* skulde see sin Gudmoder, Gudmoder see *Babette*.

Ved den lille Stad *Villeneuve*, for Enden af Genfersøen, laae Dampskibet, der paa en halv Times Fart naaer derfra til *Vernex*, lige under *Montreux*. Det er en af Digtere besjungen Kyst; her, under Valdtræerne ved den dybe, blaagrønne Sø, sad *Byron* og skrev sine melodiske Vers om den Fangne i det skumle Klippeslot *Chillon*. Hist, hvor *Clarens* speiler sig med Grædepilene i Vandet, vandrede *Rousseau*, drømmende om *Heloise*. Rhonefloden glider frem under Savoyens høie, sneedækkede Bjerge, her ligger ikke langt fra dens Udløb i Søen en lille Ø, ja den er saa lille, at den fra Kysten synes at være et Fartøj derude. Det er en Klippegrund, som for en hundrede Aar siden en Dame lod steeninddæmme, belægge med Jord og beplante med tre Akasietræer, de overskygge nu den hele Ø. *Babette* var aldeles henrykt over den lille Plet, den var hende det Yndigste paa hele Seiladsen, der skulde man hen, der maatte man hen, der maatte være mageløst yndigt at være, meente hun. Men Dampskibet gik forbi og lagde an, som det skulde, ved *Vernex*.

Det lille Selskab vandrede herfra op mellem de hvide, solbelyste Mure, der omgive Viinhaverne foran den lille Bjergby *Montreux*, hvor Figentræerne skygge foran Bondens Huus, Laurbær og Cypresser groe i Haverne. Halvveis oppe laae Pensionen, hvor Gudmoder boede.

Modtagelsen var meget hjertelig. Gudmoder var en stor, venlig Kone med et rundt, smilende Ansigt; som Barn maa hun have været et sandt raphaelsk Englehoved, men nu var hun et gammelt Englehoved, som de sølvhvide Haar rigt krøllede om. Døttrene vare pyntelige, fine, lange og slanke. Den unge Fætter, der var med og ganske klædt i Hvidt fra Top til Taa,

*
—
151

med forgyldte Haar og forgyldte Bakkenbarter, saa store at de kunde have været fordeelte til tre

Gentlemen, viste strax mod den lille *Babette* den allerstørste Opmærksomhed.

Rigt indbundne Bøger, Nodeblade og Tegninger laae spredte over det store Bord, Balkondøren stod aaben ud til den deilige udstrakte Sø, der var saa blank og stille, at Savoyens Bjerge med Smaabyer, Skove og Sneetoppe, omvendt afspejlede sig.

Rudy, der ellers altid var kjæk, livsfrisk og freidig, følte sig slet ikke i sit Es, som man kalder det; han bevægede sig her, som om han gik paa Ærter hen over et glat Gulv. Hvor Tiden var seig at slide paa; den gik i Trædemølle! og nu skulde man spadserere! det gik ligesaa langsommeligt; to Skridt frem og eet tilbage kunde *Rudy* gjøre for at være i Trit med de Andre. Ned til *Chillon*, det gamle skumle Slot paa Klippeøen, gik de for at see paa Pinsels-Pæl og Døds-Fængsler, rustne Lænker i Klippemuren, Steenbrix for de Dødsdømte, Falddøre, hvor de Ulykkelige vare styrtede ned og spiddede paa Jernpigge midt i Brændingen. Det kaldte de en Fornøielse at see paa. Et Bettersted var det, løftet ved *Byrons* Sang ind i Poesiens Verden. *Rudy* følte saa aldeles Retterstedet; han lænede sig til Vinduets store Steenkarme og saae ned i det dybe, blaagrønne Vand, og over til den lille eensomme Ø med de tre Akasier, der ønskede han sig, fri for hele dette pluddrende Selskab; men *Babette* følte sig særdeles glad. Hun havde moret sig mageløst, sagde hun siden; Fætteren fandt hun var complet.

»Ja complet Gabflab!« sagde *Rudy*; og det var første Gang *Rudy* sagde Noget, der ikke behagede hende. En lille Bog havde Englænderen foræret hende til Erindring om *Chillon*, det var *Byrons* Digtning: »*Fangen i Chillon*« oversat i det franske Sprog, saa at *Babette* kunde læse den.

»Bogen kan være god nok!« sagde *Rudy*, »men den fiintkæmmede Fyr, som gav Dig den, gjorde ingen Lykke hos mig!«

»Han saae ud, som en Meelsæk uden Meel!« sagde Mølleren og loe af sin Vittighed. *Rudy* loe med og sagde, at det var godt og rigtigt sagt.

XI. Fætteren.

Da *Rudy* et Par Dage efter kom i Besøg til Møllen, fandt han den unge Englænder der; *Babette* satte just for ham kogte Foreller, dem hun bestemt selv havde pyntet med Petersillen,

* 152

at de kunde see stadselige ud. Det behøvedes slet ikke. Hvad vilde Englænderen her? Hvad skulde han her? Trakteres og credenses af *Babette*? *Rudy* var skinsyg, og det morede *Babette*; det fornøiede hende at see ham fra alle hans Hjertes Sider, de stærke og de svage. Kjærligheden var endnu en Leg, og hun legede med *Rudy* s hele Hjerte, og dog, det maa man sige, han var hendes Lykke, hendes Livs Tanke, det Bedste og Herligste i denne Verden, men jo mørkere han saae, desmere loe hendes Øine, hun kunde gjerne have kysset den blonde Englænder med de forgyldte Bakkenbarter, dersom hun derved opnaaede, at *Rudy* løb rasende bort, det just viste hende hvor høit hun var elsket af ham. Men det var ikke rigtigt, ikke klogt af lille *Babette*, men hun var jo kun nitten Aar. Hun tænkte ikke derover, tænkte endnu mindre paa, hvorledes hendes Adfærd kunde tydes, mere lystig og let af den unge Englænder end det just skikkede sig for Mølleren's ærbare, nysforlovede Datter.

Hvor Landeveien fra *Bex* løber hen under den sneebedækkede Klippehøide, som der i Landets Sprog kaldes *Diablerets*, laae Møllen ikke langt fra en rivende Bjergstrøm, der var hvidgraa, som pidsket Sæbevand; denne drev ikke Møllen, derimod en mindre Strøm, som paa den anden Side Floden styrtede ned fra Klippen og gennem en Steensætning under Veien ved sin Kraft og Fart løftede sig og løb saa i et lukket Bjælkebassin, en bred Rende, hen over den rivende Flod, dreiede det store Møllehjul. Renden var saa righoldig med Vand, at den strømmede over og frembød saaledes en vaad, slibrig Vei for Den, som det kunde falde ind her at naae hurtigere over til Møllen, og det Indfald havde en ung Mand, Englænderen; hvidklædt som en Møllersvend klattrede han i Aftenstunden, ledet af Lyset, der skinnede ud fra *Babettes* Kammer; Klattren havde han ikke lært og nær var han gaaet paa Hovedet i Strømmen, men slap med vaade Ærmer og overstænkedede Buxer; dyndvaad og tilsølet kom han hen under *Babettes* Vinduer, hvor han klattrede op i det gamle Lindetræ og der efterlignede Uglen, anden Fugl kunde han ikke synge efter. *Babette* hørte det og tittede frem gennem de tynde Gardiner, men da hun saae den hvide Mand og nok tænkte hvem det var, slog hendes lille Hjerte af Skræk, men ogsaa af Vrede. Hun slukkede ihast Lyset, følte efter om alle Vindueskramper vare paa, og saa lod hun ham tude og hyle.

Skrækkeligt vilde det være om *Rudy* nu var her paa Møllen, men *Rudy* var ikke paa Møllen, nei, det var meget værre, han var lige der nedenfor. Der blev talt høit, vrede Ord; der vilde blive Slagsmaal, maaskee Drab.

Babette aabnede i Skræk Vinduet, raabte *Rudys* Navn, bad ham dog gaae, hun taalte ikke at han blev, sagde hun.

»Du taaler ikke at jeg bliver!« udbrød han, »det er altsaa en Aftale! Du venter gode Venner, bedre end mig! skam Dig, *Babette!*«

»Du er afskyelig!« sagde *Babette*. »Jeg hader Dig!« og nu græd hun. »Gaae! gaae!«

»Det har jeg ikke fortjent!« sagde han, og han gik, hans Kinder var som Ild, hans Hjerte var som Ild.

Babette kastede sig paa Sengen og græd.

»Saa høit som jeg elsker Dig, *Rudy!* og Du kan troe ilde om mig!«

Og hun var vred, meget vred, og det var godt for hende, ellers havde hun været dybt bedrøvet; nu kunde hun falde isøvn og sove Ungdommens styrkende Søvn.

XII. Onde Magter.

Rudy forlod *Bex*, gik ad Hjemveien, søgte op paa Bjergene, i den friske, afkølede Luft, hvor Sneen laae, hvor *lisjomfruen* raadede. Løvtræerne stode dybt nede, som vare de kun Kartoffeltoppe, Gran og Busk bleve mindre, Alperoserne groede ved Sneen, der laae i enkelte Pletter, som Linned paa Blegen. Der stod en blaa *Gentiane*, han knuste den med *Geværkolben*.

Høiere oppe viste sig to *Gemser*, *Rudys* Øine fik Glands, Tankerne ny Flugt; men han var ikke nær nok for at gjøre et sikkert Skud; høiere steg han, hvor kun et stridt Græs voxede mellem Steenblokkene; *Gemserne* gik roligt paa Sneemarken; ivrigt skyndte han sig; Skytaagerne sænkede sig omkring ham, og pludseligt stod han foran den steile *Klippevæg*, Regnen begyndte at strømme ned.

Han følte en brændende Tørst, Hede i Hovedet, Kulde i sine andre Lemmer; han greb efter sin Jagtflaske, men denne var tom, han havde ikke tænkt paa den, da han stormede op i Bjergene. Aldrig havde han været syg, men nu havde han

en Fornemmelse deraf; træt var han, Lyst følte han til at kaste sig ned og sove, men Alt strømmede med Vand, han søgte at tage sig sammen; underligt zittrede Gjenstandene for hans Øine, men da saae han pludselig, hvad han aldrig havde seet her før, et nyttømret lavt Huus, der heldede sig op til Klippen, og i Døren stod en ung Pige, han troede at det var Skoleholderens *Annette*, som han engang havde kysset i Dandsen, men det var ikke *Annette*, og dog havde han seet hende før, maaskee ved *Grindelwald*, hiin Aften han vendte hjem fra *Skyttelaug*et i *Interlaken*.

»Hvor kommer Du her?« spurgte han.

»Jeg er hjemme!« sagde hun. »Jeg vogter min Hjord!«

»Din Hjord, hvor græsser den? Her er kun Sne og Klipper!«

»Du veed god Besked!« sagde hun og loe. »Her bag ved, lidt nede, er en deilig Græsgang! der gaae mine Geder! jeg hytter dem godt! ikke een mister jeg, hvad mit er bliver mit!«

»Du er kjæk!« sagde *Rudy*.

»Du ogsaa!« svarede hun.

»Har Du Mælk, saa giv mig den! jeg tørster ganske ulidelig!«

»Jeg har noget bedre end Mælk!« sagde hun, »det skal Du faae! igaar kom her Reisende med deres Fører, de glemte en halv Flaske Viin, som Du nok aldrig har smagt den; de hente den ikke, jeg drikker den ikke, drik Du!«

Og hun kom frem med Vinen, heldte den i en Træskaal og gav *Rudy*.

»Den er god!« sagde han. »Aldrig smagte jeg saa varmende, saa ildfuld en Viin!« og hans Øine straaledede, der kom et Liv, en Glød i ham, som om alle Sorger og Tryk dunstede bort; den sprudlende, friske Menneskenatur rørte sig i ham.

»Men det er jo dog Skoleholderens *Annette!*« udbrød han. »Giv mig et Kys!«

»Ja giv mig den smukke Ring, Du bærer paa Fingeren!«

»Min Brudering?«

»Just den!« sagde Pigen og gød Viin i Skaalen, satte den for hans Læber, og han drak. Der strømmede Livsens Glæde ind i hans Blod, den hele Verden var hans, syntes han, hvorfor plage sig! Alt er til for at nyde og lyksaliggjøre os! Livsens Strøm er Glædens Strøm, rives med af den, lade sig bære af den, det er Lyksalighed. Han saae paa den unge Pige, det var *Annette* og dog ikke *Annette*, endnu mindre Trolphantomet,

*
– 155

som han havde kaldt hende, han mødte ved *Grindelwald*; Pigen her paa Bjerget var frisk som den nysfaldne Snee, svulmende som Alperosen og let som et Kid; dog altid skabt af Adams Ribbeen, Menneske som *Rudy*. Og han slyngede sine Arme om hende, saae ind i hendes forunderlige klare Øine, kun et Secund var det og i dette, ja forklar, fortæl, giv os det i Ord - var det Aandens eller Dødens Liv der fyldte ham, blev han løftet eller sank han ned i det dybe, dræbende lissvælg, dybere, altid dybere; han saae lissvæggene som et blaagrønt Glas; uendelige Kløfter gabede rundt om, og Vandet dryppede klingende som et Klokkespil og dertil saa perleklart, lysende i blaaflamme, *lissjomfruen* gav ham et Kys, der iisnede ham igjennem hans Ryghvirvler ind i hans Pande, han gav et Smertens Skrig, rev sig løs, tumlede og faldt, det blev Nat for hans Øine, men han aabnede dem igjen. Onde Magter havde øvet deres Spil.

Borte var Alpepigen, borte den skjulende Hytte, Vandet drev ned af den nøgne Klippevæg, Sneen laae rundt om; *Rudy* rystede af Kulde, gjenneblødt til Skindet, og hans Ring var borte, Bruderingen, *Babette* havde givet ham. Hans Gevær laae i Sneen hos ham, han tog det, vilde skyde det af, det klikkede. Vaade Skyer laae som faste Sneemasser i Kløften, *Svimlen* sad der og lurede paa det kraftløse Bytte, og under hende klang det i den dybe Kløft, som om en Fjeldblok faldt, knuste og bortrev Alt, hvad der vilde standse den i Faldet.

Men i Møllen sad *Babette* og græd; *Rudy* havde i sex Dage ikke været der; han som havde Uret, han som burde bede hende om Tilgivelse, for med hele sit Hjerte elskede hun ham.

XIII. I Møllerens Huus.

»Det er et rædsomt Vrøvl med de Mennesker!« sagde *Stuekatten* til *Kjøkkenkatten*. »Nu er det igjen i Stykker med *Babette* og *Rudy*. Hun græder, og han tænker nok ikke mere paa hende!«

»Det kan jeg ikke lide!« sagde *Kjøkkenkatten*.

»Jeg ikke heller!« sagde *Stuekatten*, »men jeg vil ikke sørge over det! *Babette* kan jo blive Kjæreste med de røde Bakkenbarter! han har da heller ikke været her siden han vilde paa Taget!«

*
– 156

Onde Magter have deres Spil, udenom os og indeni os, det havde *Rudy* fornummet og tænkt over; hvad var der foregaaet om ham og i ham, der høit paa Bjerget? Var det Syner eller en Feberdrøm, aldrig havde han kjendt til Peber eller Sygdom før. Et Indblik i sig selv havde han gjort, idet han dømte *Babette*. Han tænkte paa den vilde Jagt i sit Hjerte, den hede Føhn, som der nys brød løs. Kunde han skrifte Alt for *Babette*, hver Tanke der i Fristelsens Stund hos ham kunde blive til Gjerning. Hendes Ring havde han tabt, og just i dette Tab havde hun gjenvundet ham. Kunde hun skrifte for ham? Det var som hans Hjerte skulde gaae itu

idet han tænkte paa hende; der løftede sig saa mange Erindringer, han saae hende lyslevende, leende, et overgivent Barn; mangt et kjærligt Ord, hun havde talt i sit Hjertes Fylde, fløi som et Solblink ind i hans Bryst, og snart var et heelt Solskin derinde for *Babette*. Hun maatte kunne skrifte for ham, og hun skulde det. Han kom til Møllen; det kom til Skriftemaal, det begyndte med et Kys og endte med at *Rudy* var Synderen, *hans* store Feil var det at kunne tvivle om *Babettes* Troskab, det var næsten afskyeligt af ham! slig Mistro, slig Heftighed kunde føre dem Begge i Ulykke. Ja ganske vist! og derfor holdt *Babette* en lille Prædiken for ham, den fornøiede hende selv og den klædte hende saa yndigt, dog i Eet havde *Rudy* Ret, Gudmoders Slægtning var en Gabflab! hun vilde brænde den Bog, han havde foræret hende, og ikke eie det Mindste, der kunde huske hende paa ham.

»Nu er det overstaaet!« sagde *Stuekatten*. »*Rudy* er her igjen, de forstaae hinanden, og det er den største Lykke, sig de.«

»Jeg hørte i Nat,« sagde *Kjøkkenkatten*, »Rotterne sige, den største Lykke er at æde Tællelys og at have fuldt op for sig af fordærvet Flesk. Hvem skal man nu troe, Rotterne eller Kjærestefolkene?«

»Ingen af dem!« sagde *Stuekatten*. »Det er altid det Sikkreste!«

Den største Lykke for *Rudy* og *Babette* var just i sin Opgang, den skønneste Dag, som den kaldes, havde de ivente, Bryllupsdagen.

Men ikke i Kirken i *Bex*, ikke i Møllerens Huus, skulde Brylluppet staae; Gudmoder vilde, at Brylluppet feiredes hos hende og at Vielsen fandt Sted i den smukke lille Kirke i

*
- 157

Montreux. Mølleren holdt paa at dette Forlangende skulde opfyldes; han alene vidste hvad *Gudmoder* havde bestemt for de Nygifte; de fik af hende en Brudegave, der nok var en saadan lille Føielighed værd. Dagen var bestemt. Allerede Aftenen forud vilde de reise til *Villeneuve*, for med Skibet om Morgenen at sætte saa betids over til *Montreux*, at Gudmoders Døttre kunde pynte Bruden.

»Der bliver vel anden Dags Bryllup her i Huset!« sagde *Stuekatten*. »Ellers giver jeg ikke et Miau for det Hele!«

»Her bliver Gilde!« sagde *Kjøkkenkatten*. »Ænder ere slagtede, Duer qvalte, og et heelt Dyr hænger paa Væggen. Jeg faaer Tandkløe ved at see paa det! - Imorgen begynder da Reisen!«

Ja imorgen! - Denne Aften sad *Rudy* og *Babette*, som Forlovede, sidste Gang i Møllen.

Udenfor var Alpegløden, Aftenklokken klang, Solstraalernes Døttre sang: »Det Bedste skeer!«

XIV. Syner i Natten.

Solen var nede, Skyerne sænkede sig i Rhonedalen mellem de høie Bjerge, Vinden blæste sydfra, en Afrikas Vind, ned over de høie Alper, en *Føhn*, der rev Skyerne sønder, og da Vinden var faret hen blev det et Øieblik ganske stille; de sønderrevne Skyer hang i phantastiske Skikkelser mellem de skovgroede Bjerge hen over den iilsomme Rhoneflod; de hang i Skikkelser, som Urverdeiiens Sødyr, som Luftens svævende Ørn og som Sumpens springende Frøer, de sænkede sig ned paa den rivende Strøm, de seilede paa den og seilede dog i Luften. Strømmen førte med sig en med Rod opreven Gran, Vandet viste dreiende Hvirvler foran; det var *Svimlen*, mere end een, der dreiede sig i Kreds paa den frembrusende Strøm; Maanen lyste paa Bjergtoppenes Snee, paa de mørke Skove og de hvide selsomme Skyer, Nattens Syner, Naturkræfternes Aander; Bjergbonden saae dem gjennem Ruden, de seilede dernede i Skarer foran *lisjomfruen*; hun kom fra sit Gletscherslot, hun sad paa det skrøbelige Skib, en opreven Gran, Gletschervandet bar hende ned ad Strømmen til den aabne Sø.

»Bryllupsgjæsterne komme!« susede og sang det i Luft og Vand.

*
- 158

Syner derude, Syner derinde. *Babette* drømte en underlig Drøm.

Det forekom hende, som om hun var gift med *Rudy*, og det allerede i mange Aar. Han var nu paa

Gemsejagt, men hun var i sit Hjem, og der sad hos hende den unge Englænder med de forgyldte Bakkenbarter; hans Øine vare saa varme, hans Ord havde en Trolddoms Magt, han rakte hende Haanden, og hun maatte følge ham. De gik bort fra Hjemmet. Bestandigt nedad! - og det var for *Babette* som laae der en Byrde paa hendes Hjerte, den blev altid tungere, en Synd var det mod *Rudy*, en Synd mod Gud; og pludselig stod hun forladt, hendes Klæder vare revne itu af Tjørne, hendes Haar var graat, hun saae i Smerte opad, og paa Fjeldranden øinede hun *Rudy*; - hun strakte sine Arme imod ham, men vovede ikke at kalde eller bede, og det vilde heller ikke have hjulpet, thi snart saae hun, at det ikke var ham, men kun hans Jægertrøie og Hat, der hang paa Alpestokken, som Jægerne stille hen for at skuffe Gemserne! Og i grændseløs Smerte jamrede *Babette*: »O, var jeg død paa min Bryllupsdag, min lykkeligste Dag! Herre, du min Gud, det havde været en Naade, en Livsens Lykke! da var det Bedste skeet, der kunde skee for mig og *Rudy*! Ingen veed sin Fremtid!« og i gudløs Smerte styrtede hun sig ned i den dybe Fjeldkløft. Der brast en Stræng, der klang en Sørgetone -!

Babette vaagnede op, Drømmen var endt - og udslettet, men hun vidste, at hun havde drømt noget Skrækeligt og drømt om den unge Englænder, som hun i flere Maaneder ikke havde seet, ikke tænkt paa. Mon han var i *Montreux*? Skulde hun faae ham at see ved Brylluppet. Der gled en lille Skygge hen om den fine Mund. Brynene rynkede sig, men snart kom et Smil og Blinket i Øiet, Solen skinnede saa smukt udenfor, og imorgen var det hendes og *Rudys* Bryllup.

Han var allerede i Stuen, da hun kom derned, og snart gik det afsted til *Villeneuve*. De vare saa lykkelige de To, og Mølleren med, han loe og straaledede i det deiligste Humeur; en god Fader, en ærlig Sjæl var han.

»Nu er vi Herskabet hjemme!« sagde *Stuekatten*.

*

—
159

XV. Slutningen.

Det var endnu ikke Aften, da de tre glade Mennesker naaede *Villeneuve*, og holdt deres Maaltid. Mølleren satte sig i Lænestolen med sin Pibe og tog en lille Luur. De unge Brudfolk gik Arm i Arm ud af Byen, hen ad Kjøreveien under de buskbegroede Klipper, langs den blaa-grønne, dybe Sø; det skumle *Chillon* spillede sine graae Mure og tunge Taarne i det klare Vand; den lille Ø med de tre Akasier laae endnu nærmere, den saae ud som en Bouquet paa Søen.

»Der maa være yndigt derovre!« sagde *Babette*, hun havde igjen den største Lyst at komme derover, og det Ønske kunde strax opfyldes; der laae en Baad ved Bredden, Snoren, som holdt den, var let at løse. Ingen saae man, der kunde spørges om Tilladelse, og saa tog man uden videre Baaden, *Rudy* forstod nok at roe.

Aarerne grebe som Fiskens Finner i det føielige Vand, det er saa bøieligt og dog saa stærkt, det er heelt Ryg til at bære, heelt Mund til at sluge, mildt smilende, Blødheden selv og dog skrækindjagende og stærkt til at sønderbryde. Der stod et skummende Kjølvand efter Baaden, der i faa Minuter med de To naaede over til Øen, hvor de stege i Land. Her var ikke større Plads end til en Dands for de To.

Rudy svingede *Babette* to tre Gange rundt, og saa satte de sig paa den lille Bænk, under de nedhængende Akasier, saae hinanden ind i Øinene, holdt hinanden i Hænderne, og Alt rundt om straaledede i Glands af den synkende Sol; Granskovene paa Bjergene fik et rødlig Udseende ganske som blomstrende Lyng, og hvor Træerne slap og Klippestenen traadte frem, glødede den som om Fjeldet var transparent, Skyerne paa Himlen lyste som den røde Ild, den hele Sø var som det friske, blussende Rosenblad. Alt som Skyggerne løftede sig opad Savoyens sneedækkede Bjerge, bleve disse sortblaae, men den øverste Tinde skinnede som den røde Lava, de gjenviste et Moment fra Bjergdannelsen, da disse Masser glødende løftede sig fra Jordens Skjød og endnu ikke vare slukkede. Det var en Alpegløden, som *Rudy* og *Babette* aldrig troede at have seet Magen til. Det sneedækkede *Dent du Midi* havde en Glands som Fuldmaanens Skive, idet den løfter sig i Horisonten.

»Saa megen Deilighed! saa megen Lykke!« sagde de To. - »Mere har Jorden ikke at give mig!« sagde *Rudy*. »En

*

— 160

Aftenstund som denne er dog et heelt Liv! hvor tidt fornam jeg min Lykke, som jeg fornemmer den nu og
22 af 32 sider

tænkte, om nu Alting endte, hvor lykkeligt har jeg dog levet! hvor velsignet er denne Verden! og Dagen endte, men en ny begyndte igjen, og jeg syntes, at *den* var endnu smukkere I *Vor Herre* er dog uendelig god, *Babette!*«

»Jeg er saa lykkelig!« sagde hun.

»Mere har Jorden ikke at give mig!« udbrød *Rudy*.

Og Aftenklokkerne klang fra Savoyens Bjerge, fra Schweizes Bjerge; i Guldglands løftede sig mod Vest det sortblaae Jura.

»Gud give Dig det Herligste og Bedste!« udbrød *Babette*.

»Det vil han!« sagde *Rudy*. »Imorgen har jeg det! imorgen er Du ganske min! min egen lille, yndige Kone!«

»Baaden!« raabte *Babette* i det Samme.

Baaden, der skulde føre dem tilbage, var gaaet løs og drev fra Øen.

»Jeg henter den!« sagde *Rudy*, kastede sin Kjole, rev sine Støvler af, sprang i Søen og tog raske Tag henimod Baaden.

Koldt og dybt var det klare, blaagrønne lissvand fra Bjergets Gletscher. *Rudy* saae ned deri, kun et eneste Blik og det var, som saae han en Guldring trille, blinke og spille, - sin tabte Brudering tænkte han paa, og Ringen blev større, videde sig ud i en funklende Kreds og i denne lyste den klare Gletscher; uendelige dybe Kløfter gabede rundt om, og Vandet dryppede klingende som et Klokkespil og lysende med hvidblaae Flammer; i et Nu saae han, hvad vi maae sige i lange, mange Ord. Unge Jægere og unge Piger, Mænd og Qvinder engang sjunkne i Gletscherens Kløfter stode her lys levende med aabne Øine og smilende Mund, og dybt under dem lød fra begravne Byer Kirkeklokkens Klang; Menigheden knælede under Kirkehvelvingen, lissstykker dannede Orgelpiber, Fjeldstrømmen orglede; lissjomfruen sad paa den klare, gjennemsigtige Bund, hun løftede sig op mod *Rudy*, kysse hans Fødder, og der gik en Dødsiisnen gennem hans Lemmer, et elektrisk Stød - liss og lld! man skjelner ikke derimellem ved den korte Berørelse.

»Min! min!« klang det om ham og ind i ham. »Jeg kysse Dig, da Du var lille! kysse Dig paa din Mund! nu kysser jeg Dig paa din Taa og paa din Hæl, *min* er Du heel!«

Og han var borte i det klare, blaae Vand.

* 161

Alt var stille; Kirkeklokkerne hørte op at ringe, de sidste Toner forsvandt med Glandsen paa de røde Skyer.

»Min er Du!« klang det i det Dybe; »min er Du!« klang det i det Høie, fra det Uendelige.

Deiligt at flyve fra Kjærlighed til Kjærlighed, fra Jorden ind i Himlen.

Der brast en Stræng, der klang en Sørgetone, Dødens lisskys beseirede det Forkrænkelige; Forspillet endte for at Livs-Dramaet kunde begynde, Misklangens opløses i Harmonie.

Kalder Du det en sørgelig Historie?

Stakkels *Babette!* for hende var det Angestens Stund! Baaden drev længer og længer bort. Ingen i Land vidste, at Brudeparret var paa den lille Ø. Aftenen tog til; Skyerne sænkede sig; Mørket kom. Ene, fortvivlet, jamrende stod hun der. Et Gudsveir hang over hende; Lynblink lyste over Jurabjergene, over Schweizerlandet og over Savoyen; fra alle Sider Blink paa Blink, Drøn i Drøn, de rullede i hinanden, flere Minuter langt. Lynblinkene fik snart Solens Glands, man kunde see hver enkelt Viinstok som ved Middagstid, og strax derpaa rugede igjen det sorte Mørke. Lynene dannede Sløifer, Filtringer, Zikzak, sloge ned rundt om i Søen, de lyste fra alle Sider, mens Drønene voxte ved Ecchoets Bulder. Paa Land drog man Baadene op paa Strandbredden; Alt, hvad levende var, søgte Ly! - og nu strømmede Regnen ned.

»Hvor er dog *Rudy* og *Babette* i dette Guds Veir!« sagde Mølleren.

Babette sad med foldede Hænder; med Hovedet i sit Skjød, stum af Smerte, af Skrig og Jamren.

»I det dybe Vand!« sagde hun ind i sig selv. »Dybt nede, som under Gletscheren, er han!«

I hendes Tanker kom, hvad *Rudy* havde fortalt om sin Moders Død, om sin Frelse, da han som Liig løftedes op af Gletschernes Kløfter. »lissjomfruen har ham igjen!«

Og der lyste et Lyn, saa blendende, som Solglands paa den hvide Snee. *Babette* foer iveiret; Søen løftede sig i dette Nu, som en skinnende Gletscher, *lisjomfruen* stod der, majestætisk, blaableg, skinnende, og ved hendes Fødder laae *Rudys* Liig; »Min!« sagde hun og rundt om var igjen Mulm og Mørke, skyllende Vand.

*
- 162

»Grusomt!« jamrede *Babette*. »Hvorfor skulde dog han døe, idet vor Lykkes Dag kom! Gud! lys op i min Forstand! lys ind i mit Hjerte! jeg forstaaer ikke dine Veie! famler i din Almagt og Viisdom!«

Og *Gud* lyste ind i hendes Hjerte. Et Tankeblink, en Naadens Straale, hendes Drøm sidste Nat, lyslevende, gjennemblinkede hende; hun huskede Ordene, hun havde talt: Ønsket om det *Bedste* for sig og *Rudy*.

»Vee mig! var det Syndens Frø i mit Hjerte! var min Drøm et Fremtids-Liv, hvis Stræng maatte rives over for min Frelses Skyld! Jeg Elendige!«

Jamrende sad hun i den mulmmørke Nat. I dens dybe Stilhed klang, syntes hun, endnu *Rudys* Ord; de sidste han her sagde: »Mere Lykke har Jorden ikke at give mig!« De klang i Glædens Fylde, de gjentoges i Smertens Væld.

Et Par Aar ere hengaaede siden. Søen smiler, Kysterne smile; Viinranken sætter svulmende Druer; Dampskibe med vaiende Flag jage forbi, Lystbaade med deres to udspændte Seil flyve som hvide Sommerfugle hen over Vandspeilet; Jernbanen over *Chillon* er aabnet, den fører dybt ind i Rhonedalen. Ved hver Station udstige Fremmede, de komme med deres i Rødt indbundne Reisebog og læse sig til, hvad Mærkeligt de have at see. De besøge *Chillon*, de see derude i Søen den lille Ø med de tre Akasier, og læse i Bogen om Brudeparret, der i Aaret 1856 en Aftenstund seilede derover, Brudgommens Død, og: »først næste Morgen hørte man paa Kysten Brudens fortvivlede Skrig.«

Men Reisebogen melder Intet om *Babettes* stille Levedage hos sin Fader, ikke i Møllen, der boe nu Fremmede, men i det smukke Huus nær Banegaarden, hvor fra Vinduet hun mangen Aften endnu seer hen over Kastanietræerne til de Sneebjerge, hvor engang *Rudy* tumlede sig; hun seer i Aftenstunden Alpegløden, Solens Børn leire sig deroppe og gjentage Sangen om Vandringsmanden, som Hvirvelvinden afrev Kappen og førte bort: Hylsteret og ikke Manden tog den.

Der er Rosenglands paa Bjergets Snee, der er Rosenglands i hvert Hjerte, hvor Tanken er: »Gud lader det *Bedste* skee for os!« men det bliver os ikke altid aabenbaret, saaledes som det blev for *Babette* i hendes Drøm.

*

-
163

Sommerfuglen.

Sommerfuglen vilde have sig en Kjæreste; naturligviis vilde han have sig en net lille Een af Blomsterne. Han saae paa dem; hver sad saa stille og besindig paa sin Stilk, som en Jomfru. skal sidde, naar hun ikke er forlovet; men her vare saa Mange at vælge imellem, det blev en Besværlighed, det gad *Sommerfuglen* ikke være over og saa fløi han til *Gaaseurten*. Hende kalde de Franske *Margrethe*, de veed, at hun kan spaae, og det gjør hun, idet Kjærestefolk plukke Blad for Blad af hende, og ved hvert gjøre de et Spørgsmaal om Kjæresten: »af Hjerte? - med Smerte? - elsker meget? - lille bitte? - ikke det allermindste?« eller saadant Noget. Enhver spørger paa sit Sprog. *Sommerfuglen* kom ogsaa for at spørge; han nippede ikke Bladene af, men kyssede paa hvert eet, i den Mening, at man kommer længst med det Gode.

»Søde *Margrethe Gaaseurt!*« sagde han, »De er den klogeste Kone af alle Blomsterne! De forstaaer at spaae! siig mig, faaer jeg Den eller Den? Og hvem faaer jeg? Naar jeg veed det, kan jeg flyve lige til og frie!«

Men *Margrethe* svarede slet ikke. Hun kunde ikke lide, at han kaldte hende Kone, for hun var jo Jomfru, og saa er man ikke Kone. Han spurgte anden Gang og han spurgte tredie Gang, og da han ikke fik et eneste Ord af hende, saa gad han ikke spørge meer, men fløi uden videre paa Frieri.

Det var i det tidlige Foraar; der var fuldt op af *Sommergjække* og *Crocus*, »De ere meget nette!« sagde *Sommerfuglen*,

----- 164

»nydelige smaa Confirmander! men noget ferske.« Han, som alle unge Mandfolk, saae efter ældre Piger. Derpaa fløi han til *Anemonerne*; de vare ham lidt for beske; *Violerne* lidt for sværmeriske; *Tulipanerne* for prangende; *Pintseliljerne* for borgerlige; *Lindeblomsterne* for smaa og de havde saa stort Familieskab; *Æbleblomsterne* vare jo rigtignok som Roser at see paa, men de stode idag og faldt af imorgen, ligesom Vinden blæste, det blev et for kort Ægteskab, syntes han. *Ærteblomsten* var den, som mest behagede, den var rød og hvid, den var skær og fiin, hørte til de huuslige Piger, som see godt ud og dog due for Kjøkkenet; han var lige ved at frie til hende, men i det Samme saae han tæt ved hang en *Ærtebælg* med vissen Blomst paa Spidsen. »Hvem er det?« spurgte han. »Det er min Søster,« sagde *Ærteblomsten*.

»Naa, saaledes kommer De til at see ud senere!« Det skræmmede *Sommerfuglen*, og saa fløi han.

Caprifolierne hang over Gjerdet; der var fuldt op af de Frøkener, lange i Ansigtet og gule i Skindet; det Slags holdt han ikke af. Ja, men hvad holdt han af? Spørg ham.

Foraaret gik, Sommeren gik og saa var det Efteraar; lige nær var han. Og Blomsterne kom i de deiligste Klæder, men hvad kunde det hjælpe, her var ikke det friske, duftende Ungdomssind. Duft trænger just Hjertet til med Alderen og Duft er der nu ikke synderligt af hos *Georginer* og *Stokroser*. Saa søgte *Sommerfuglen* ned til *Krusemynten*.

»Den har nu slet ingen Blomst, men den er heel Blomst, dufter fra Rod til Top, har Blomsterduft i hvert et Blad. Hende tager jeg!«

Og saa friede han endelig.

Men *Krusemynten* stod stiv og stille og tilsidst sagde den:

»Venskab, men heller ikke mere! jeg er gammel og De er gammel! vi kunne meget godt leve for hinanden, men gifte os - nei! lad os bare ikke gjøre os til Nar i vor høie Alder!«

Og saa fik *Sommerfuglen* slet ingen. Han havde søgt for længe, og det skal man ikke. *Sommerfuglen* blev Pebersvend, som man kalder det.

Seent var det paa Efteraaret, med Regn og Rusk; Vinden blæste koldt ned ad Ryggen paa de gamle Piletræer, saa at det knagede i dem. Det var ikke godt at flyve ude i Sommerklæder,

*
- 165

da vilde man faae Kjærligheden at føle, som man siger; men *Sommerfuglen* fløi heller ikke ude, han var tilfældigviis kommen inden Døre, hvor der var Ild i Kakkellovnen, ja rigtigt sommer varmt; han kunde leve; men, »leve er ikke nok!« sagde han, »Solskin, Frihed og en lille Blomst maa man have!«

Og han fløi mod Ruden, blev seet, beundret og sat paa Naal i Raritetskassen; Mere kunde man ikke gjøre for ham.

»Nu sidder jeg ogsaa paa Stilk ligesom Blomsterne!« sagde *Sommerfuglen*; »ganske behageligt er det dog ikke! det er nok som at være gift, man sidder fast!« og saa trøstede han sig dermed.

»Det er en daarlig Trøst!« sagde *Potteblomsterne* i Stuen.

»Men Potteblomster kan man ikke ganske troe,« meente *Sommerfuglen*, »de omgaaes for meget med Mennesker!«

*
-

166

Psychen.

I Dagningen, i den røde Luft, skinner en stor Stjerne, Morgenens klareste Stjerne; dens Straale zitrer mod den hvide Væg, som om den vilde der nedskrive, hvad den veed at fortælle, hvad den i Aartusinder saae her og der paa vor omdreieude Jord.

Hør een af dens Historier.

Nu nyligt, dens nyligt er os Mennesker for Aarhundreder siden, fulgte mine Straaler en ung Kunstner; det var i *Pavestaten*, i Verdensbyen *Rom*. Meget *der* har i Tidernes Løb forandret sig, men ikke saa hurtigt, som Menneskeskikkelsen gaaer over fra Barn til Olding. Keiserborgen var, som endnu i Dag, Ruiner; Figentræet og Laurbærtræet voxte mellem de omstyrkede Marmorsøiler og hen over de ødelagte, med Guld i Væggen prangende Badekamre; Colossæum var en Ruin; Kirkeklokkerne ringede, Røgelsen duftede, Processioner gik med Lys og straalende Baldachiner gjennem Gaderne. Der var kirkehelligt, og Kunsten var høi og hellig. I *Rom* levede Verdens største Maler *Raphael*; her levede Tidsalderens første Billedhugger *Michel Angelo*; selv Paven hyldede de To, bærede dem med Besøg; Kunsten var erkjendt, hædret og lønnet. Men ikke alt Stort og Dygtigt er derfor seet og kjendt.

I en lille, snever Gade stod et gammelt Huus, det havde engang været et Tempel; her boede en ung Kunstner; fattig var han, ubekjendt var han; ja, han havde jo nok unge Venner,

----- 167

ogsaa Kunstnere, unge i Sind, i Haab og Tanke; de sagde ham, at han var rig paa Talent og Dygtighed, men han var en Nar, at han aldrig selv kunde troe paa det. Han brød jo altid itu, hvad han havde formet i Leret, han blev aldrig tilfreds, fik aldrig Noget færdigt, og det maa man, for at det kan sees, erkjendes og skaffe Penge.

»Du er en Drømmer!« sagde de, »og det er din Ulykke! men det kommer af, at Du ikke har levet endnu, ikke smagt Livet, nydt det i store, sunde Drag, som det skal nydes. I Ungdommen just, kan og skal man gjøre Det og sig til Eet! see den store Mester *Raphael*, som Paven hædrer, og Verden beundrer, han tager for sig af Vinen og Brødet!«

»Han spiser Bagerkonen med, den nydelige *Fornarina*!« sagde *Angelo*, een af de lystigste, unge Venner.

Ja, de sagde Alle saa Meget, efter deres Ungdom og Forstand. De vilde have den unge Kunstner med paa Lystighed, paa Vildskab, Galskab kan det ogsaa kaldes; og dertil følte han ogsaa i Øieblikke Lyst; hans Blod var varmt, Phantasien stærk; han kunde slaae med ind i den lystige Tale, lee høit med de Andre; og dog, *Det* de kaldte »*Raphaels muntre Liv*«, sank hen for ham som Morgentaagen, saae han den Guds Glands, der lyste ud fra den store Mesters Billeder; og stod han i Vaticanet foran Skjønhedsskikkelserne, Mestre for Aartusinder siden havde formet af Marmorblokken, da svulmede hans Bryst, han følte i sig Noget saa høit, saa helligt, opløftende, stort og godt, og han ønskede at skabe, at meisle ud af Marmorblokken saadanne Skikkelser. Han vilde give et Billede af, hvad der svang sig fra hans Hjerte op mod det Uendelige, men hvorledes, og i hvilken Skikkelse. Det bløde Leer bøiede sig i Skjønhedsformer for hans Fingre, men Dagen efter, som altid, brød han itu, hvad han havde skabt.

En Dag gik han forbi eet af de rige Paladser, af hvilke *Rom* har mange, han standsede der ved den store, aabne Indgangsport, og saae billedsmykkede Buegange omslutte en lille Have, der var overfyldt af de skjønneste Roser. Store, hvide Callaer med deres grønne, saftige Blade skøde op i Marmorkummen, hvor det klare Vand pladskede; og her forbi svævede en Skikkelse, en ung Pige, Datteren af dette fyrstelige Huus; saa fiin, saa let, saa deilig! saaledes havde han ingen Qvinde seet, jo! malet af *Raphael*, malet som *Psyche*, i eet af *Roms* Paladser. Ja, *der* var hun malet, *her* gik hun levende.

* 168

I hans Tanke og Hjerte var hun levende; og han gik hjem i sin fattige Stue og formede i Leret *Psyche*; det var den rige, unge Romerinde, den adelsbaarne Qvinde; og for første Gang saae han tilfreds paa sit Værk. Det havde Betydning, det var hende. Og Vennerne, som saae det, jubled høit i Glæde; dette Arbeide var en Aabenbarelse af hans Kunstner-Storhed, den, de havde forud erkjendt, Verden skulde nu erkjende den.

Leret er vel kjødfuldt og levende, men det har ikke Marmorets Hvidhed og Varighed; i Marmorblokken maatte *Psychen* her faae Liv, og det kostbare Stykke Marmor havde han; det laae allerede i mange Aar, som Forældrenes Eiendom, i Gaarden; Flaskeskaar, Finochi Top, Levninger af Artiskokker dyngede sig hen over og tilsølede det, men indeni var det som Bjergets Snee; herfra skulde *Psychen* løfte sig.

En Dag traf det sig saa, ja, den klare Stjerne fortæller Intet derom, den saae det ikke, men vi vide det: et fornemt romersk Selskab kom i den snevre, ringe Gade. Vognen holdt noget derfra, Selskabet kom for at see den unge Kunstners Arbeide, ved et Tilfælde havde det hørt derom. Og hvem vare de fornemme Besøgende. Stakkels unge Mand! altfor lykkelige unge Mand, kunde han ogsaa kaldes. Den unge Pige selv, stod her i Stuen, og med hvilket Smiil, da hendes Fader sagde de Ord: »Det er jo Dig lyslevende!« det Smiil kan ikke formes, det Blik kan ikke gjengives, det forunderlige Blik, hvormed hun saae paa den unge Kunstner, det var et Blik som løftede, adlede og - knuste.

»*Psychen* maa fuldføres i Marmor!« sagde den rige Herre. Og det var Livsens Ord for det døde Leer og for den tunge Marmorblok, som det var Livsens Ord for den betagne unge Mand. »Naar Arbeidet er fuldført, kjøber jeg det!« sagde den fyrstelige Herre.

Det var som en ny Tid rullede op i det fattige Værksted; Liv og Munterhed lyste derinde, Travlhed blev der. Den lysende Morgenstjerne saae, hvorledes Arbeidet skred frem. Leret selv var blevet som beaandet, fra hun var her, det bøiede sig i forhøiet Skjønhed til de kjendte Træk.

»Nu veed jeg, hvad Livet er!« jublede han, »det er Kjærlighed! det er Opløftelse i det Herlige, Henrykkelse i det Skjønne! hvad Venerne kalde Liv og Nyden, er Forkrænkelse, er Bobler i den gjærende Bærme, ikke den rene, himmelske Alterviin, Indvielsen i Livet!«

Marmorblokken blev reist, Meislen hug store Stykker bort;

* - 169

der blev maalt, sat Punkter og Mærker, det Haandværksmæssige gjort, til lidt efter lidt Stenen blev Legeme, Skjønhedsskikkelse, *Psychen*, deilig som Guds Billede i den unge Qvinde. Den tunge Steen blev svævende, dandsende, luftiglet, en yndig *Psyche*, med Smilet, himmelsk uskyldigt, som det havde speilet sig i den unge Billedhuggers Hjerte.

Stjernen i den rosenfarvede Morgen saae det og forstod tilvisse, hvad der rørte sig hos den unge Mand, forstod den vexlende Farve paa hans Kinder, Blinket fra hans Øine, idet han skabte, gjengav, hvad Gud havde givet.

»Du er en Mester, som hine i Grækernes Tid!« sagde de henrykte Venner. »Snart vil hele Verden beundre din *Psyche*!«

»*Min Psyche*!« gjentog han. »Min! ja, det maa hun være! ogsaa jeg er Kunstner, som hine store Henfarne! Gud har forundt mig Naadegaven, løftet mig høit, som den Adelsbaarne!«

Og han sank paa sine Knæ, græd i Tak til Gud - og glemte igjen ham for *hende*, for hendes Billed i Marmor, *Psyche*-Skikkelsen, der stod, som skaaren af Snee, rødmeende i Morgensolen.

I Virkeligheden skulde han see hende, den Levende, Svævende, hende, hvis Ord klang som Musik. I det rige Palads kunde han bringe Efterretningen om, at Marmor-*Psyche* var fuldført. Han kom derind, gik gjennem den aabne Gaard, hvor Vandet pladskede fra Delphinerne i Marmorrummen, hvor Callaerne blomstrede og de friske Roser vældede frem. Han traadte ind i den store, høie Forhal, hvis Vægge og Loft prangede i Farver med Vaabenmærker og Billeder. Pyntede Tjenere, stolte, kneisende som Kaneheste med Bjælder, gik op og ned, Nogle havde ogsaa strakt sig magelige, overmodige paa de udskaarne Træbænke; de syntes Husets Herrer. Han sagde sit Ærende og blev nu ført op ad den blanke Marmortrappes bløde Tæpper. Statuer stode paa begge Sider; han kom gjennem rige Stuer med Billeder og skinnende Mosaikgulve. Den Pragt og Glands gjorde Aandedraget noget tungt, men snart igjen blev det let; den gamle fyrstelige Herre modtog ham saa mildt, næsten hjerteligt, og da de havde talt, bad han ham ved Afskeden at træde over til den unge Signora, hun vilde ogsaa see ham. Tjenerne førte ham gjennem pragtfulde Stuer og Sale til hendes Kammer, hvor hun var Pragten og Herligheden.

Hun talte til ham; intet Miserere, ingen Kirkesang havde mere kunnet smelte Hjertet, løfte Sjælen. Han greb hendes Haand, trykkede den til sine Læber; ingen Rose er saa blød, men der gik en Ild fra denne Rose, en Ild igjennem ham, en

* - 170

Opløftelse; der fløi Ord fra hans Tunge, han vidste det ikke selv; veed Krateret, at det kaster glødende Lava? Han sagde hende sin Kjærlighed. Hun stod overrasket, fornærmet, stolt, og med en Haan, ja, et Udtryk, som havde hun pludselig berørt den vaade, klamme Frø; hendes Kinder rødmede, Læberne bleve blege; hendes Øine vare Ild, og dog sorte, som Nattens Mulm.

»Afsindige!« sagde hun. »Bort! ned!« og hun vendte ham Ryggen. Skjønhedsansigtet havde et Udtryk af hiint forstenende Ansigt med Slangehaarene.

Som en synkende, livløs Ting kom han ned paa Gaden, som en Søvngænger naaede han hjem og opvaagnede i Raseri og Smerte, greb sin Hammer, løftede den høit i Veiret og vilde sønderslaae det smukke Marmorbilled; men i sin Tilstand mærkede han ikke, at Vennen *Angelo* stod tæt ved ham, greb ham med kraftigt Tag i Armen.

»Er Du bleven gal? hvad har Du for?«

De brødes med hinanden; *Angelo* var stærkere, og med dybe Aandedræt kastede den unge Kunstner sig ned over en Stol.

»Hvad er der skeet?« spurgte *Angelo*. »Tag Dig dog sammen! tal!«

Men hvad kunde han tale? Hvad kunde han sige. Og da *Angelo* ikke kunde faae fat i Taletraaden, lod han den være gjemt.

»Du faaer tykt Blod i det evige Drømmeri! vær dog Menneske, som vi Andre, og lev ikke i Idealer, saa knækker man over! faae Dig en lille Ruus af Vinen, saa sover Du deiligt ovenpaa! lad en smuk Pige være din Doctor! Pigen fra Campagnen er deilig, som Prindsessen i Marmorslottet, Begge ere Evadøttre og ikke at skjelne fra hinanden i Paradiis! Følg Du din *Angelo*! Din Engel er jeg, Livsens Engel! Der kommer en Tid, Du bliver gammel, Legemet falder sammen, og saa en smuk Solskinsdag, naar Alting leer og jubler, ligger Du som et vissent Straa, der ikke mere groer! jeg troer ikke, hvad Præsterne sige, at der er et Liv bag Graven! det er en smuk Indbildning, et Eventyr for Børn, fornøielig nok, naar man kan bilde sig det ind, jeg lever ikke i Indbildninger, men i Virkeligheden! kom med! bliv Menneske!«

Og han drog ham med sig, han kunde det i dette Øieblik; der var en Ild i den unge Kunstners Blod, en Forandring i hans Sjæl, en Trang efter at rive sig løs fra alt det Gamle, alt Det, han var vant til, rive sig ud af sit eget gamle *Jeg*, og han fulgte i Dag *Angelo*.

*
- 171

I en Udkant af *Rom* laae et af Kunstnere besigt Osterie, bygget ind i Ruinen af et gammelt Badekammer; de store, gule Citroner hang mellem det mørke, glindsende Løv og dækkede en Deel af de gamle, rødgyule Mure; Osteriet var en dyb Hvælving, næsten som en Hule ind i Ruinen; en Lampe brændte derinde foran Madonna-Billedet; en stor Ild blussede paa Skorstenen, her blev stegt, kogt og braset; udenfor, under Citron- og Laurbærtræer, stode et Par dækkede Borde.

Lystigt og jublende bleve de To modtagne af Vennerne; Lidt spiste man, Meget drak man, det gav Munterhed; sjunget blev der og spillet Guitar; Saltarello klang, og den lystige Dands begyndte. Et Par unge Romerpiger, Modeller for de unge Kunstnere, traadte med i Dandsen, blandede sig med i Lystigheden; to nydelige Bacchantinder! ja, de havde ikke *Psyche*-Skikkelse, vare ikke fine, smukke Iloser, men friske, kraftige, blussende Nelliker.

Hvor var det varmt paa denne Dag, varmt selv ved Solnedgang; Ild i Blodet, Ild i Luften, Ild i hvert et Blik. Luften svømmede i Guld og Roser, Livet var Guld og Roser.

»Nu endelig engang er Du med! lad Dig bære af Strømmen om Dig og i Dig!«

»Aldrig før var jeg saa sund og glad!« sagde den unge Kunstner. »Du har Ret, I have Alle Ret, jeg var en Nar, en Drømmer, Mennesket hører til Virkeligheden og ikke til Phantasien!«

Med Sang og klingende Guitarrer drog de unge Mænd i den klare, stjernelyse Aften fra Osteriet gennem Smaagaderne; de to blussende Nelliker, Campagnens Døttre, vare med i Toget.

I *Angelos* Stue, mellem omstrøede Skizzer, henslængte Foglietter og glødende, yppige Billeder, klang Stemmerne mere dæmpede, men ikke mindre ildfulde; paa Gulvet laae i Tegning mangt et Blad, Campagnens Døttre i vexlende, kraftig Deilighed saa lig, og dog vare de selv langt skjønnere. Den sexarmede Lampestage lod alle sine Væger brænde og lyse; og indenfra brændte og lyste frem Menneskeskikkelsen som Guddom.

»Apollo! Jupiter! ind i Eders Himmel og Herlighed løftes jeg! det er som Livsens Blomst i dette Minut sprang ud i mit Hjerte!«

Ja, den sprang ud - knækkede, faldt, og en bedøvende, hæslig Dunst hvirvlede ud, blendede Synet, bedøvede Tankerne, Sandsernes Fyrværkeri slukkedes, og det blev mørkt.

*
- 172

Han naaede sit Hjem, satte sig paa sin Seng, samlede sig. »Fy!« klang det fra hans egen Mund, fra hans Hjertegrund. »Elendige! bort! ned -!« Og han drog et Suk saa smertefuldt.

»Bort! ned!« disse hendes Ord, den levende *Psyches* Ord lød i hans Bryst, lød fra hans Læber. Han heldede sit Hoved til Puderne, uklar blev Tanken, og han sov.

I Dagningen foer han op, samlede sig paany. Hvad var det? Havde han drømt det Hele? drømt *hendes* Ord, Besøget i Osteriet, Aftenen med Campagnens purpurrøde Nelliker? - Nei, Alt var Virkeligheden, den han ikke før havde kjendt.

I den purpurfarvede Luft skinnede den klare Stjerne, dens Straale faldt paa ham og Marmor-*Psychen*, han selv zittrede ved at betragte Uforkrænkelighedens Billede, ureent var hans Blik, syntes han. Klædet kastede han hen over den, endnu engang berørte han det for at afsløre Skikkelsen, men han kunde ikke betragte sit

Værk.

Stille, mørk, rullet i sig selv, sad han den lange Dag, ikke fornåm han, hvad der rørte sig udenfor, Ingen vidste, hvad der rørte sig indenfor i dette Menneskehjerte.

Der gik Dage, der gik Uger; Nætterne vare de længste. Den blinkende Stjerne saae ham en Morgen bleg, feberskjælvende, reise sig fra Sengen, gaae hen til Marmorbilledet, løfte Klædet tilside, see med et Blik saa smerteligt, saa inderligt paa sit Værk og derpaa, næsten segnende under Vægten, slæbe Statuen ud i Haven. Der var en forfalden, udtørre! Brønd, et Hul kunde det kaldes, i det sænkede han *Psychen*, kastede Jord hen over den, smed Qvas og Nelder over den friske Gravning.

»Bort! ned!« var den korte Gravtale.

Stjernen saae det fra den rosenrøde Luft og zittrede i to tunge Taarer paa den unge Mands dødblege Kinder, han, den Febersyge, - den Dødsyge, kaldte de ham paa Sygeleiet.

Klosterbroderen *Ignatius* kom som Ven og Læge, kom med Religionens Trøsteord, talte om Kirkens Fred og Lykke, Menneskenes Synd, Naaden og Freden i Gud.

Og Ordene faldt som varme Solstraaler paa den vaade, gjærende Grund; den dampede, og løftede Taageskyer, Tankebilleder, Billeder, som havde deres Virkelighed; og fra disse svømmende Øer saae han ned over Menneskelivet: Feilgreb, Skuffelser var det, havde det været for ham. Kunsten var en Troldqvinde, der bar os ind i Forfængelighed, ind i jordiske Lyster. Falske vare vi mod os selv, falske mod vore Venner,
* - 173

falske mod Gud. Slangen talte altid i os: »smag og Du skal blive som Gud!«

Nu først syntes han at have forstaaet sig, fundet Veien til Sandheden og Freden. I Kirken var Guds Lys og Klarhed, i Munkecellen den Ro, hvor Mennesketraet kunde voxe op gennem Evigheden.

Broder *Ignatius* støttede hans Tanke, og Beslutningen stod fast. Et Verdensbarn blev en Kirkens Tjener, den unge Kunstner gav Afkald paa Verden, gik i Kloster.

Hvor kjærligt, hvor glad hilsendes han af Brødrene; hvor *søndagsfestlig var Indvielsen. Gud, syntes han, var i Kirkens Solskin, straaled i det fra de hellige Billeder og fra det blanke Kors. Og da han nu i Aftenstunden, ved Solnedgang, stod i sin lille Celle og aabnede Vinduet, saae ud over det gamle *Rom*, de sønderbrudte Templer, det mægtige, men døde, *Colossæum*, saae det i Foraarstiden, da Akasierne blomstrede, det Eviggrønne var friskt, Roserne mylrede frem, Citroner og Oranger skinnede, Palmerne viftede, følte han sig greben og opfyldt, som aldrig før. Den aabne, stille Campagne strakte sig mod de blaanende, sneebedækkede Bjerge, de syntes malede paa Luften; Alt sammensmeltende, aandende Fred og Skjønhed, saa svømmende, saa drømmende, - en Drøm det Hele!

Ja, en Drøm var Verden her, og Drømmen raader i Timer og kan komme igjen i Timer, men Klosterlivet er et Liv af Aaringer, lange, mange.

Indenfra kommer Meget, der gjør Mennesket ureent, maatte han sande! hvad var det for Flammer, der stundom gjennemblussede ham? Hvad var det for et Væld af det Onde, Det, som han ikke vilde, der bestandigt vældede frem. Han straffede sit Legeme, men indenfra kom det Onde. Hvad var det for en Aandens Deel i ham, der saa smidig, som Slangen, bøiede sig om sig selv og krøb med hans Samvittighed ind under Alkjærlighedens Kaabe og trøstede: de Hellige bede for os, Moderen beder for os, Jesus selv har givet sit Blod for os. Var det Barnesind eller Ungdoms lette Sind, der gjorde, at han gav sig hen i Naaden og syntes at føle sig løftet ved den, løftet over saa Mange; thi *han* havde jo stødt fra sig Verdens Forfængelighed, han var en Kirkens Søn.

En Dag, efter mange Aar, mødte han *Angelo*, der kjendte ham.

»Menneske!« sagde han, »ja, det er Dig! Er Du nu

* - 174

lykkelig? - Du har syndet mod Gud og kastet hans Naadegave fra Dig, forspildt din Sendelse i denne Verden. Læs Parablen om de betroede Penge! den Mester som fortalte den, han gav Sandhed! Hvad har Du nu vundet og fundet! Laver Du Dig ikke et Drømmeliv! laver Dig en Religion efter *dit* Hoved, som de nok Alle gjøre det. Om nu Alt var en Drøm, en Phantasie, smukke Tanker kun!«

»Viig fra mig, Satan!« sagde Munken og gik fra *Angelo*.

»Der er en Djævel, en personlig Djævel! jeg saae ham i Dag!« mumlede Munken. »Jeg rakte ham engang en Finger, han greb min hele Haand -! Nei«, sukkede han, »i mig selv er det Onde, og i dette Menneske er det Onde, men han knuges ikke af det, han gaaer med opreist Pande, har sin Velværen; - og jeg griber efter

min Velværen i Religionens Trøst -! om den kun var Trøst! om Alt her, som Verden, jeg slap, var smukke Tanker kun! Bedrag, som de røde Aftenskyers Deilighed er det, som det bølgeblaanende Skjønne i de fjerne Bjerge! nærved ere de anderledes! Evighed, Du er som det store, uendelige, blikstille Ocean, der vinker, kalder, fylder os med Anelser, og stige vi derud, da synke vi, vi forsvinde, - døe, - høre op at være til! - Bedrag! bort! ned!«

Og uden Taarer, sjunken i sig selv, sad han paa sit haarde Leie, knælende - for hvem? Steenkorset, der sad i Muren? Nei, Vanen lod Legemet synke i denne Bøining.

Jo dybere han saae ind i sig selv, desmørkere syntes det ham. »Intet derinde, Intet derude! forspildt dette Liv!« Og denne Tankesneebold rullede, voxte, knuste ham - slettede ham ud.

»Ingen tør jeg betro om den nagende Orm herinde! min Hemmelighed er min Fange, slipper jeg den, er jeg dens!«

Og Gudskraften i ham led og stred.

»Herre! Herre!« udbrød han i sin Fortvivelse, »vær barmhjertig, giv mig Tro! - Din Naadegave kastede jeg fra mig, min Sendelse i denne Verden! jeg manglede Kraften, Du gav mig den ikke. Udødeligheden, *Psychen* i mit Bryst, - bort, ned! - begraves skal den som hiin *Psyche*, mit bedste Livsblink! - aldrig opstaaer den af Graven!«

Stjernen i den rosenrøde Luft lyste, Stjernen, der tilvisse skal udslukkes og henveires, medens Sjælene leve og lyse; dens zittrende Straale faldt paa den hvide Væg, men ingen Skrift satte den der om Herligheden i Gud, om Naaden, om Alkjærligheden, den der klinger i den Troendes Bryst.

* - 175

»*Psychen* herinde aldrig døe! - Leve i Bevidsthed? - kan det Ufattelige skee? - *Ja!* ja! ufattelig er mit *Jeg*. Ufattelig Du, o Herre! hele din Verden ufattelig! - et Underværk af Magt, Herlighed - *Kjærlighed!*« -

Hans Øine lyste, hans Øine brast. Kirkeklokkens Klang var den sidste Lyd over ham, den Døde; og han kom i Jord, hentet fra *Jerusalem*, blandet med Støv af fromme Døde.

Efter Aaringer toges Beenraden frem, som de døde Munkes før ham, den iførtes den brune Kutte, fik en Perlesnor i Haanden og stilledes i Niche af Menneskeknogler, som de fandtes her i Klosters Begravelse. Og Solen skinnede udenfor, og Røgelsen duftede derinde, Messerne læstes.

Aaringer gik.

Knogler og Been faldt fra hinanden, mellem hinanden; Dødningshoveder stilledes op, de dannede en heel Kirkens ydre Muur; der stod ogsaa hans i det brændende Solskin, der vare saa mange, mange Døde, Ingen kjendte nu Navnene paa dem, heller ikke paa ham. Og see, i Solskinnet rørte sig noget Levende inde i de to Øiehuler, hvad var det! et broget Fiirbeen sprang derinde i den hule Pandeskal, smuttede ud og ind af de tomme, store Øiehuler. Den var nu Livet derinde i det Hoved, hvor eengang de store Tanker, lyse Drømme, Kjærlighed til Kunsten og det Herlige havde løftet sig, hvorfra hede Taarer vare trillede, og hvor Haabet levede for en Udødelighed. Fiirbenet sprang, forsvandt; Pandeskallen smuldrede, blev Støv i Støvet.

Det var Aarhundreder efter. Den klare Stjerne skinnede uforandret, klar og stor, som i Aartusinder, Luften lyste i Rødt, frisk som Roser, blussende som Blod.

Hvor eengang var en snever Gade med Levninger af et gammelt Tempel, laae nu ud til Pladsen et Nonnekloster; her i Haven blev gravet en Grav, en ung Nonne var død og skulde i denne Morgenstund sænkes i Jorden. Spaden stødte mod en Steen; blendende hvid skinnede den; det hvide Marmor var at see, det rundede sig til en Skulder, den kom mere frem; forsigtigere førtes Spaden; et Qvindehoved blev at see, - Sommerfuglevinger. Fra Graven, hvori den unge Nonne skulde nedlægges, løftede man i den rosenrøde, blussende Morgen en deilig Psycheskikkelse, meislet af det hvide Marmor. »Hvor er den deilig! fuldendt, et Kunstværk fra den bedste Tid!« sagde man. Hvo kunde være Mesteren? Ingen vidste det, Ingen kjendte ham uden den klare i Aartusinder lysende Stjerne; den

* - 176

kjendte hans Jordlivs Gang, hans Prøve, hans Svaghed, hans *dette*: »kun Mennesket!« - men det var dødt, veiret hen, som Støvet maa og skal, men Udbyttet af hans bedste Stræben, det Herligste, som viste det Guddommelige i ham, *Psychen*, der aldrig døer, der overstraalet Eftermælet, Blinket fra den her paa Jorden, selv dette blev her, blev seet, erkjendt, beundret og elsket.

Den klare Morgenstjerne i den rosenfarvede Luft sendte sin blinkende Straale paa *Psychen* og paa de Lyksaligheds Smiil om Mund og i Øie hos de Beundrende, der saae Sjælen meislet af Marmorblokken.

Hvad Jordisk er, veires hen, forglemmes, kun Stjernen i det Uendelige veed det. Hvad Himmelsk er, Straaler selv i Eftermælet, og naar Eftermælet slukkes - da lever endnu *Psychen!*

*

177

Sneglen og Rosenhækken.

Rundt om Haven var et Gjerde af Nøddebuske, og udenfor var Mark og Eng med Køer og Faar, men midt i Haven stod en blomstrende Rosenhæk, under den sad en Snegl, den havde Meget i sig, den havde sig selv.

»Vent til min Tid kommer!« sagde den, »jeg skal udrette noget Mere, end at sætte Roser, end at bære Nødder, eller give Mælk, som Køer og Faar!«

»Jeg venter grumme Meget af den!« sagde *Rosenhækken*. »Tør jeg spørge, naar kommer det?«

»Jeg giver mig Tid!« sagde *Sneglen*. »De har nu saa megen Hastværk! det spænder ikke Forventningerne!«

Næste Aar laae *Sneglen* omtrent paa samme Sted i Solskinnet under Rosentræet, der satte Knop og udfoldede Roser, altid friske, altid nye. Og *Sneglen* krøb halv frem, strakte ud Følehornene, og tog dem til sig igjen.

»Alt seer ud, som ifjor! der er ingen Fremgang skeet; Rosentræet bliver ved Roserne, videre kommer det ikke!«

Sommeren gik, Efteraaret gik, Rosentræet havde stadigt Blomster og Knopper lige til Sneen faldt, Veiret blev raat og vaadt, Rosentræet bøiede sig mod Jorden, *Sneglen* krøb i Jorden.

Nu begyndte et nyt Aar, og Roserne kom frem, og *Sneglen* kom frem.

»Nu er De en gammel Rosenstok!« sagde den, »De maa snart see at gaae ud. De har givet Verden Alt, hvad De har havt i Dem, om det betød Noget, er et Spørgsmaal, jeg ikke

----- 178

havde Tid at tænke over; men det er da tydeligt, De har ikke gjort det Mindste for Deres indre Udvikling, der var ellers kommet noget Andet frem af Dem. Kan De forsvare det? De gaaer nu snart op i bare Pind! Kan De forstaae, hvad jeg siger?«

»De forskrækker mig!« sagde *Rosenhækken*. »Det har jeg aldrig tænkt over!«

»Nei, De har nok aldrig givet Dem meget af med at tænke! har De nogensinde gjort rede for Dem selv, hvorfor De blomstrede, og hvorledes det gik til med at blomstre. Hvorledes og ikke anderledes!«

»Nei!« sagde *Rosenhækken*. »Jeg blomstrede i Glæde, for jeg kunde ikke andet. Solen var saa varm, Luften saa forfriskende, jeg drak den klare Dug, og den stærke Regn; jeg aandede, jeg levede! Der kom fra Jorden en Kraft op i mig, der kom en Kraft fra Oven, jeg fornåm en Lykke, altid ny, altid stor, og derfor maatte jeg altid blomstre; det var mit Liv, jeg kunde ikke andet!«

»De har ført et meget mageligt Liv!« sagde *Sneglen*.

»Tilvisse! Alt blev givet mig!« sagde *Rosenhækken*; »men Dem blev endnu Mere givet! De er een af disse tænkende, dybsindige Naturer, een af de høit begavede, der vil forbause Verden!«

»Det har jeg aldeles ikke isinde!« sagde *Sneglen*. »Verden kommer ikke mig ved! hvad har jeg med Verden at gjøre? jeg har Nok med mig selv og Nok i mig selv!«

»Men skulle vi ikke Alle her paa Jorden give vor bedste Deel til de Andre! bringe hvad vi kunne -! ja, jeg har kun givet Roser! - men De? De, som fik saa Meget, hvad gav De Verden? Hvad giver De den?«

»Hvad jeg gav? Hvad jeg giver? jeg spytter af den! den duer ikke! den kommer ikke mig ved. Sæt De Roser, De kan ikke drive det videre! lad Hasselbusken bære Nødder! lad Køer og Faar give Mælk; de have hver deres Publieum, jeg har mit i mig selv! jeg gaaer ind i mig selv, og der bliver jeg. Verden kommer ikke mig ved!«

Og saa gik *Sneglen* ind i sit Huus og kittede det til.

»Det er saa sørgeligt!« sagde *Rosentræet*. »Jeg kan med bedste Villie ikke krybe ind, jeg maa altid springe ud, springe ud i Roser. Bladene falde af, de flyve hen i Vinden! dog een af Roserne saa jeg blive lagt i Huusmoderens Psalmebog, een

*
- 179

af mine Roser fik Plads ved en ung, deilig Piges Bryst og een blev kysset af en Barnemund i livsalig Glæde. Det gjorde mig saa vel, det var en sand Velsignelse. Det er min Erindring, mit Liv!«

Og *Rosentræet* blomstrede i Uskyldighed, og *Sneglen* dvaskede i sit Huus, Verden kom ikke ham ved.

Og Aaringer gik.

Sneglen var Jord i Jorden, *Rosentræet* var Jord i Jorden; ogsaa Erindringsrosen i Psalmebogen var Veiret hen, - - men i Haven blomstrede nye *Rosenhækker*, i Haven voxte nye *Snegle*; de krøb ind i deres Huus, spyttede, - Verden kom ikke dem ved.

Skal vi læse Historien om forfra igjen? - Den bliver ikke anderledes.

*
-